

Giới thiệu Mang Hạnh Phúc Đền Cho Tôi

Mang Hạnh Phúc Đền Cho Tôi câu chuyện ngôn tình của tác giả Tứ Nguyệt nhan đề truyện mang đến nội dung như một lời thỉnh cầu, đề nghị để có được một tình yêu hạnh phúc của nhân vật chính.

Vì hại anh không chiếm được mối tình đầu cho nên cô phải mang “hạnh phúc” của chính mình ra đền lại nhưng sau khi cân nhắc có một thắc mắc có nữ sinh bình thường nào lại muốn gả cho nam sinh mà không có lợi ích.

Vậy nên việc cô “đề nghị” bạn tốt không nên chọn anh cũng là hợp tình hợp lý mà, anh không thể đổ hết tội trạng lên đầu cô được.. chẳng lẽ đây lại là phương pháp “đòi nợ” khác của anh hay sao ??

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đền Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1.1

Trước kia, khi xem được tin tức có người bị bắt cóc ngay ngoài phố trên TV, lúc ấy Đồ Kiều Kiều chưa từng nghĩ tới những loại chuyện đó sẽ xảy ra đối với mình, nhưng thực tế hiện tại lại chứng minh hoàn toàn ngược lại.

Nhất là khi bên cạnh có hai thanh niên cao lớn mặc đồ đen, bộ dạng ai nấy đều có vẻ phóng túng bất kham, đậm chất lãng tử. Mà quan trọng là, bọn họ thoát nhìn trông không hề giống công dân lương thiện.

Mấy anh em xưng huynh gọi đệ trên phim truyền hình cũng hay ăn mặc như thế này đây, nhưng mấy người này ăn mặc trông khá hơn nhiều. Bọn họ có trật tự, quy củ như vậy có lẽ là do liên quan trực tiếp đến lão Đại của bọn họ đi.

Kiều Kiều ngẩng đầu lên, bất an nhìn lão Đại đang nói chuyện điện thoại.

Từ lúc cô được “mời” tới đây khi đang ăn dở nửa bát bún xào ở ven đường cho tới bây giờ, vị đại ca này vẫn không ngừng nói với cái điện thoại, mà nội dung cuộc trò chuyện còn khiến cho cô run sợ không thôi.

"Không phải trả tiền thì mày sẽ nghe lời tao sao? Vậy tao bảo mày lập tức đi nhảy sông tự vẫn, mày có ngoan ngoãn đi hay không? Cái gì, không muốn nhảy? Nếu tao không thu được tiền thì mày nhất định phải nhảy."

Đây là lần đầu tiên Kiều Kiều mới thấy một người nói loại chuyện đó mà lại bình thản giống như đang nói chuyện phiếm, lời uy hiếp thốt ra khiến người ta không rét mà run, cứ như có Lưu Văn Thông (*) nhập thân vậy. À không, là anh ta học theo Lưu Văn Thông, mà cũng có thể là Lưu Văn Thông học anh ta cũng nên.

(*) Lưu Văn Thông: là một bộ phim nhiều tập của Đài Loan có tỷ suất xem đài cực kỳ cao. Đây là một nhân vật phản diện, vô cùng hung ác, đề tiện, một khi bản thân thấy khó chịu thì lập tức mở miệng đe dọa. Giọng nói thản nhiên mà trắng trợn, không kiêng kị gì, vừa ác vừa độc nhưng lại tạo ra hiệu quả khôi hài. Cách nói chuyện của Lưu Văn Thông đã trở thành một trào lưu mới trong giới trẻ ở Đài Loan. (Nguồn: baidu)

Nói tóm lại, nếu như không phải bản thân đang ở trong hoàn cảnh này thì đối với loại người xấu đó Kiều Kiều còn cảm thấy có chút thú vị, nhưng hiện tại cô lại là người bị hại nên dĩ nhiên là chả có tâm trí nào để ý đến những chuyện khác nữa.

Vấn đề là, cô hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đã làm chuyện gì sai? Hay có thiếu nợ người nào đó mới bị bọn đòi nợ lãi cao này bắt cóc.

Chắc không phải do cô nợ ba tháng tiền thuê phòng, nên chủ nhà mới thuê người đến dùng bạo lực để đòi tiền đấy chứ?

Người đàn ông vừa buông lời uy hiếp vẫn ngồi quay lưng về phía Kiều Kiều chậm rãi xoay cái ghế chủ tịch lại, đối mặt với cô.

Đây rồi, cuối cùng cũng có thể nhìn được mặt của anh ta.

Vừa cúp điện thoại xong, đang định nói với cô vài câu thì chuông điện thoại lại vang lên, anh lập tức xoay ghế lại, khiến cho Kiều Kiều chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm vào thành ghế, tâm trạng cô càng thêm thấp thòm.

Giữ! Còn chưa kịp mặt đối mặt với “Hấp Huyết Đại Vương” trong truyền thuyết thì đã bị cái ghế cùng điện thoại ngăn cản rồi.

Đại ca à! Anh không nên như vậy chứ! Muốn thu được tiền thì mau tập trung giải quyết dứt điểm cho xong đi. Dù sao cha già ở nhà tuy đã đòi đoạn tuyệt quan hệ cha con vẫn luôn gọi điện kêu cô về cho tiền đấy, đòi mấy trăm vạn cũng không có vấn đề gì. Quan trọng là hiện tại cô đang bị trói như một miếng thịt bó đây này, làm cho cô cảm thấy cực kỳ khó chịu!

"Cái gì? Chạy rồi, mày không đuổi theo à? Cặp chân của mày để làm cảnh sao? Tao cấp cho mỗi đứa một cái xe Benz để trang trí chắc? Mày tưởng tao

lập kế hoạch cho vui à? Để nó chạy thoát còn dám lớn tiếng như thế, mày có muốn nói trên truyền hình trực tiếp cho nhanh hơn không? Khốn kiếp!"

Hay thật! Đến ngay cả mắng “khốn kiếp” cũng không thềm nâng cao giọng, thần nhiên giống y như lúc cô nói với người bán bánh mì Asan cho thêm một viên trứng mặn. Khả năng của anh ta thật quá lợi hại!

Xem ra anh ta đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp rồi.

Kiều Kiều cảm thấy vừa kinh ngạc vừa bội phục, nhưng lâu dần mí mắt càng lúc càng nặng nề, cô lắc mạnh đầu mà không thể nào ngăn cản được Chu công đến thăm hỏi.

Biết làm sao được, ai bảo tối qua cô làm thêm đến tận khuya, lại còn tán gẫu với Ân Huệ một lúc lâu. Thức khuya quá nhiều, dần dần sẽ sinh ra một loại bệnh gọi là “đổi ngủ”.

Cứ như vậy, lão Đại kia nhận thêm mấy cuộc điện thoại, lại mắng thêm vài trận, rốt cục cũng xử lý xong mọi chuyện.

Chết mất thôi, đòi mỗi một khoản nợ mà cũng lâu la như vậy, sao anh ta có thể nhẫn nại lâu đến thế?

Quả nhiên anh ta có thể làm lão Đại cũng không phải là không có nguyên nhân, bởi vì không có ai khôn ngoan, kiên nhẫn như anh ta cả.

Vừa xoay cái ghế lại, Tiêu Trung Kiềm nhíu mày, hung ác nói: "Được rồi, bây giờ tôi có thể chuyển tâm xử lý"

Hả? Sao đã gục xuống bàn rồi?

Té xỉu sao?

Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang gục xuống bàn không nhúc nhích, cứ như đã chết.

Anh nhìn cô chăm chăm, sai bước đi tới bên cạnh, phát hiện ra cô cứ thế mà ngủ thiếp đi!

Hai tay hai chân bị trói chặt lại rồi, chỉ còn mỗi cách là gục hẳn đầu xuống bàn, sau đó không coi ai ra gì mà há mồm ngủ say. Cô gái này đúng là có dũng khí.

"Khừ khừ."

Ồ! Lại còn ngáy nữa cơ đấy!

Cô nàng biến phòng làm việc mà anh tỉ mỉ thiết kế trở thành khách sạn cao cấp hay sao?

Tiêu Trung Kiềm rất muốn đánh mạnh một cái cho cô tỉnh dậy, nhưng rồi lại hạ tay xuống, đôi mắt đen thâm trầm nhìn người phụ nữ trước mặt không chớp mắt.

Thực đáng yêu, giống như thiên sứ ngây thơ đang ngủ vậy, khiến cho người ta không nhin được mà yêu mến. Nếu không biết rõ bản chất xấu xa thực sự của cô thì có khi ngay cả anh cũng sẽ bị lừa gạt mất.

Thật may là anh không ngu ngốc, nhất định phải trừng trị người phụ nữ ác độc phá hoại hạnh phúc của anh.

Khóe miệng Tiêu Trung Kiềm lộ ra một nụ cười nham hiểm, sau đó hai tay giơ lên thật cao

Hai thủ hạ đứng ở ngoài cửa liếc nhìn nhau trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ, lão Đại lại thế rồi.

Tiêu Trung Kiềm giống như một thằng nhóc ngây thơ nhảm chán, đập thật mạnh hai tay xuống bàn, kèm theo tiếng hô lớn hù chết người.

"Cháy nhà rồi!"

"Á!" Kiều Kiều bị dọa giật bắn người, nhưng vì hai chân đã bị trói chặt nên chưa kịp đứng thẳng đã đổ nhào về phía sau. Cả người cả ghế ngã cái “rầm” xuống đất.

"Đau quá đi!" Còn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì, Kiều Kiều chật vật nghe thấy bên tai truyền đến một tràng cười phóng đảng. Cô nổi giận ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm tên đàn ông đáng ghét kia, anh ta dám cười cô, "Anh.!"

"Tôi làm sao?"

"Tiêu Trung Kiềm!"

"Ồ! Cô nhận ra tôi?"

Tiêu Trung Kiềm, là một cái tên nổi tiếng đấy, có ai không biết đâu?

Cha của người này nhất định là rất thích xem Hoàng Tuấn Hùng hát kịch, mình họ Tiêu, liền đặt luôn cho con trai tên là Tiêu Trung Kiềm.

Cô đã từng gặp qua Tiêu Trung Kiềm, bởi vì trước kia cô và anh ta là bạn học cùng trường.

Có thể nói tên này tiếng xấu vang xa, kinh điển nhất là cho vay nặng lãi ngay tại trong trường học. Số lượng học sinh trong trường nợ tiền anh quả thực không ít.

Rõ ràng bộ dạng cũng tiêu sái anh tuấn, hoàn toàn có thể trở thành Bạch Mã Vương Tử của trường, nhưng anh ta lại không muốn thế, mà nhất quyết nỗ lực để trở thành “Hấp Huyết Đại vương”.

(*: Hấp Huyết: hút máu)

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 1.2

Ở trong trường học, mỗi khi mọi người nhìn thấy anh ta, nếu không phải chạy núp vào trong góc thì cũng chui đầu trốn ở phía dưới cầu thang.

Kiều Kiều tất nhiên cũng tránh mặt anh, vì cô không muốn cho anh có cơ hội bắt chẹt mình, đòi cái gì mà phí bảo hộ.

Cứ tưởng rằng sau khi tốt nghiệp, cả đời cũng sẽ không gặp lại, nhưng không ngờ hiện tại lại lòi ra một đóa hoa đào —— một đóa hoa đào nát.

"‘Đại hiệp’ Tiêu Trung Kiềm, có ai là không biết anh đâu?" Kiều Kiều cố ý muốn cười nhạo anh ta nên mới nói như vậy, nhưng đâu biết tên ngu ngốc này không những không tức giận mà lại còn cực kỳ đắc ý.

Rốt cuộc anh ta có hiểu cái gì gọi là nói mỉa hay không?

"Tất nhiên là tôi biết tôi rất nổi tiếng."

"Anh bắt tôi tới đây để làm cái gì? Mau thả tôi ra, nếu không tôi không thèm khách khí gì với anh nữa đâu."

Tiêu Trung Kiềm khề nhướn mày, "Không khách khí cơ á? Cô định làm thế nào? Cấn tôi? Đánh tôi? Hay mắng chửi tôi?"

"Anh coi trời ra thì sẽ biết ngay thôi."

"Hừ! Trông mặt tôi đàn thế à?"

"Thế anh muốn sao đây?"

"Đương nhiên là muốn đòi thứ mà cô nợ tôi rồi."

"Tôi thiếu nợ anh cái gì? Đừng có ngậm máu phun người, vu oan giá họa cho người khác."

"Hừ!" Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng cười một tiếng, sau đó đằng đằng sát khí nói: "Biết Luru Tiểu Linh không?"

"Biết." Tiểu Linh là bạn bè tốt của cô, một tháng trước, bởi vì muốn chạy theo một người đàn ông khác mà suýt nữa đánh mất bạn trai hiện tại yêu đã gần bảy năm. May mà cuối cùng cô ấy cũng lấy lại được lý trí.

Dĩ nhiên, điều này cũng phải kể đến công lao của người bạn tốt này là cô, đã cố gắng kéo cô ấy quay về “chính đạo”. Trước, Tiểu Linh và bạn trai đã kết hôn, hôm nay hai người đã bay sang Canada định cư, làm cô hâm mộ không thôi!

Mà Tiêu Trung Kiềm trước mặt cô đây, lại là một đóa hoa đào nát bị vứt bỏ giữa đường, chính xác hơn thì là một đóa hoa đào nát đang cực kỳ tức giận.

Mà làm sao anh ta có thể tìm được cô? Rõ ràng cô tránh né rất tốt, cũng liên hệ với rất ít người.

Chẳng lẽ cô bị bạn tốt phản bội?

"Sự xui xẻo của tôi đều do một tay cô gây ra." Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng định tội, giọng nói lạnh băng khiến người ta run rẩy.

"Cái gì?" Kiều Kiều giả bộ ngu.

Giả ngu cũng đâu phải là kỹ thuật gì khó thực hiện.

"Tóm lại, bắt đầu từ bây giờ, cô chỉ cần làm một việc."

"Việc gì?" Nhất định là không phải việc gì tốt.

"Cô mang hạnh phúc đền lại cho tôi, đến khi tôi tìm được hạnh phúc mới thì thôi."

"Đồ thần kinh! Hạnh phúc của tôi có thể cho vào túi vải đeo trên người à? Mà muốn tôi đền thì cũng phải đền cho người giống như Bạch mã vương tử chứ, ví dụ như" Giương mặt Kiều Kiều đột nhiên có chút đỏ hồng xấu hổ, "Diệp quản lý của phòng đầu tư nước ngoài."

Diệp Hưng Thiên, hào hoa phong nhã, kiến thức uyên bác, cử chỉ chừng mực ưu nhã, vừa học tiến sĩ ở nước ngoài về. Cùng người như vậy hẹn hò, nói chuyện yêu đương thì thật giống như đang uống rượu tây cao cấp vậy.

Ngay từ lúc Kiều Kiều bước vào công ty, đã bị thành phần tinh anh trẻ tuổi này đón gục.

"Cô cũng phá hoại mối tình đầu của anh ta à?" Giọng nói thản nhiên đột nhiên vang lên phá vỡ giấc mộng ban ngày của Kiều Kiều.

Ân Huệ và Kiều Kiều từng học chung Đại học, sau khi tốt nghiệp, hai người lại trùng hợp vào làm trong cùng một công ty, lúc mối quan hệ của hai người trở nên thân thiết, Kiều Kiều mới kể chuyện của Tiêu Trung Kiềm cho Ân Huệ nghe.

Chỉ có điều, có đôi khi Kiều Kiều lại muốn cách xa Ân Huệ một chút, bởi vì mỗi lần cô áy nỡ miệng thì đều nói trúng tim đen của cô. Dạng bạn bè này, tuyệt đối không phải là niềm vui trong cuộc sống.

"Ôi trời, mới có mấy tuổi đầu đã yêu với đương, lắm chuyện."

"Cậu không cảm thấy con trai như vậy rất chân thành, rất đáng yêu sao?"

Về mặt thực nữ tràn đầy dục vọng của Ân Huệ quả thực quá đáng sợ. Thật ra, nếu trong trường hợp bình thường thì Kiều Kiều cũng cảm thấy hành động như vậy rất đáng yêu, còn có thể sinh ra cảm giác đồng tình, có khi còn kêu cậu ta: lại đây, để chị yêu thương nào!

Đúng là bộ dạng của Tiêu Trung Kiềm rất ưa nhìn, còn càng đẹp hơn nếu anh ta không suốt ngày trưng ra vẻ mặt "cậu còn nợ tôi rất nhiều tiền" kia —— mà thực tế thì đúng là có rất nhiều người thiếu nợ anh ta, ai bảo anh ta thu lãi suất cao như vậy làm gì?

Nhưng lúc này đây, anh ta đã phạm phải sai lầm đầu tiên trong đời rồi, dám bắt cóc một thực nữ khá ái như cô. Cả đời này anh ta cũng đừng mơ tưởng đến chuyện trở mình nữa! Không cần biết lý do của anh ta là gì, Đồ Kiều Kiều cô tuyệt đối sẽ không tha thứ.

"Đối với đàn ông mà nói, không cần biết họ bao nhiêu tuổi, tình đầu luôn luôn khó quên nhất. Nhưng vẫn có thứ còn khó quên hơn cả tình đầu."

"Là thứ gì?" Kiều Kiều tò mò hỏi.

"Chính là người đã phá hỏng tình đầu của anh ta." Về mặt Ân Huệ đột nhiên trở nên dữ tợn, chồm về phía Kiều Kiều: "Mang kẻ đó ra quất cho vài chục roi, đánh cho vào vết vẫn còn chưa đủ đâu!"

Nhắc đến việc phá hoại, nội tâm Kiều Kiều nhảy lên mấy lượt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nghe xong thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Vậy, vậy bây giờ mình nên làm gì?" Kiều Kiều có cảm giác như mình đang rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Đã biết kết quả sẽ như thế này, tại sao ban đầu còn làm?

"A~!"

Kiều Kiều đang sợ thì chó, Ân Huệ xấu xa còn cố ý giả vờ thần bí, bất ngờ rống to một tiếng, sau đó dí khuôn mặt trang điểm thật đậm vào sát mặt cô, nói y như thật: "Không ổn, không ổn rồi, cậu nhất định sẽ bị đối xử như người đã giết cha anh ta. Người xưa đã nói, 'thù giết cha, không đội trời chung'."

"A~!" Kiều Kiều hét lên một tiếng, vội vàng lao ra khỏi phòng nghỉ, rồi tự nhốt mình ở trong phòng thư ký.

Ân Huệ trừng lớn mắt, lầm bầm một mình: "Thời đại nào rồi mà còn có cô gái ngốc nghếch như thế này. Đáng yêu quá đi, không ngờ cô ấy còn làm được tới chức thư ký, ông trời bất công."

Uống một hộp cafe hương thuần nhẹ nhàng, Ân Huệ quyết định mặc kệ cô ấy, phải đi làm trước đã, hơn nữa hôm nay còn là ngày lĩnh lương nha. Tiền đã ở ngay trước mũi rồi, phải nghiêm túc làm việc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đền Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2.1

Ở giữa dòng người đông đúc, một người đàn ông trung niên mập lùn đang ôm một cô gái trẻ tuổi đi ra từ trung tâm bách hóa. Hai người thân mật vừa nói vừa cười, hồn nhiên không biết nguy hiểm đang đến gần.

"Lão Đại, đã tìm được rồi." Đàn em theo dõi đã lâu lập tức báo cáo.

"Rất tốt." Tiêu Trung Kiếm lộ ra nụ cười lạnh lùng, dáng vẻ nghiêm túc rất ra dáng đại ca uy phong凛凛, "Lão già kia lại dám cầm tiền của ông đây chạy loạn khắp nơi đi của gái, đã vậy còn lẩn trốn để ông đây phải mất công truy tìm, lần này lão già đó nhất định phải chết."

A Lê thật sự rất khâm phục lão Đại của mình, anh có thể nói một lèo những lời ngoan tuyệt như vậy mà lại mang theo cảm giác thần bí. Khả năng này có lẽ là được bồi dưỡng từ nhỏ với hàng loạt những vớ hớ kịch đi?

"Lão Đại, đã ra tay được chưa?"

Tiêu Trung Kiếm nhìn sang người đàn ông có dáng vẻ lịch sự bên cạnh, anh ta trông giống như một sinh viên Đại học, đeo mắt kính, da thịt trắng trẻo, khuôn mặt tuấn tú, quả thật không nhìn ra là người ở trong xã hội đen.

"Ừ!"

Thạch Lôi to con lập tức hành động muốn xông ra, lại bị A Lê vươn tay ngăn cản.

"Chờ một chút."

"À!" Đã chuẩn bị xong từ lâu, cả tay thấy ngứa ngáy nhưng Thạch Lôi vẫn ngoan ngoãn dừng lại nhìn Tiêu Trung Kiếm.

"Lão Đại, muốn xử lão ta đến mức nào?" A Lê nhìn Thạch Lôi đang bẻ tay răng rắc chờ lệnh, ánh mắt anh ta tràn đầy hưng phấn lên tiếng hỏi. Có thể thấy được việc động thủ đánh người đối với kẻ dễ xúc động này mà nói, cũng chỉ đơn giản giống như việc tìm một món đồ chơi để đùa giỡn.

Aiz! Qua đây lại càng khẳng định thiên phú tận dụng nguồn lực và nhân lực của lão Đại, đào ra được tên to con này, bớt được không ít chi phí tổn thất.

"Sống dờ chết dờ." Tiêu Trung Kiếm lười biếng nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi máy chơi game cầm trên tay.

Anh là người biết chừng mực, sau khi dạy dỗ vẫn phải để cho đối phương còn lại một hơi tàn còn đòi tiền. Trừ trường hợp anh thực sự bị chọc giận, quyết định ngay cả tiền cũng không cần thì nạn nhân mới thảm.

Thật may những người rơi vào trường hợp thứ hai vẫn chưa có.

"Ya~!" Thạch Lôi hưng phấn gầm nhẹ một tiếng, sau đó phóng tới phía người đàn ông trung niên kia.

"Lão Đại, anh xem anh xem, lại còn ya~ nữa cơ đấy! Có thể hưng phấn đến mức này đúng là phục cậu ta." A Lê không nhịn được thở dài.

"Cứ kệ cậu ta. Cậu không thấy để cậu ta ra trận thì hai anh em chúng ta rất sạch sẽ à, ngay cả cơ hội chảy mồ hôi cũng không có, chứ chưa nói đến chuyện đổ máu."

"Đúng thế!"

A Lê nhớ lại ngày trước, khi anh ta và lão Đại đang ở Hải Cảng ăn hải sản, bỗng thấy Thạch Lôi đang bị một đồng người đuổi giết. Tuy rằng thân hình to con, nhưng vẫn đánh không lại được đám người liên thủ kia, dĩ nhiên là liên tiếp bị đánh cho lùi lại.

Thạch Lôi này lùi chỗ nào không lùi, cứ nhắm đúng cái bàn bọn họ đang ngồi mà lùi tới.

Vốn dĩ không muốn tham gia nhưng mấy người kia đúng là không có não, cứ thế bỏ thẳng về phía Tiêu Trung Kiếm. Tiêu Trung Kiếm nhất thời nổi giận, đứng bật dậy đánh cho mấy kẻ đó bầm dập ngay tại chỗ. Sau đó, Thạch Lôi xin gia nhập vào công ty chuyên cho vay nặng lãi của Tiêu Trung Kiếm, trở thành "nhân viên" đòi nợ thuê chuyên nghiệp.

Tắt máy chơi game, Tiêu Trung Kiếm ngược mắt lên nhìn đàn em bắt đầu thực hiện hành động truy đuổi heo. Anh đứng ở chỗ xa, nhả thuốc xem kịch vui, không hiểu sao đột nhiên nhớ tới có "người" đã yên ổn mấy ngày nay rồi.

Tiêu Trung Kiếm rút ví da từ trong túi quần, mở ví lấy ra tấm hình một cô gái thật đáng yêu. Anh đặt một nụ hôn thật sâu ở trên đó, bày tỏ mình yêu thích cô gái trong hình nhiều đến mức nào.

Mà đổi sang hình của một cô gái khác thì hoàn toàn ngược lại, hai mắt cô gái bị vẽ thành mắt gấu mèo thật đậm, bị chấm chỉ chút nốt ruồi ở trên mặt, còn được vẽ thêm cả râu cá trê, có thể thấy được anh chán ghét cô gái này đến mức nào.

Tiêu Trung Kiềm nhìn chăm chăm bức hình bị tàn phá toi tã kia, ánh mắt bắn ra một loại ánh sáng muốn giết người, sau đó nắm tay lại tạo hình giống cái súng, chia chia vài cái về phía tấm ảnh.

"Đồ Kiều Kiều, đừng tưởng rằng có cùng tên với một trong mười "đại ác nhân" mà tôi không dám đụng đến cô, đừng quên tên tôi là Tiêu Trung Kiềm."

Đúng lúc này, một cơ thể khổng lồ đang thờ hồn hển, còn liên tục kêu đau bị mấy tên đàn em bắt được, người đàn ông trung niên mập mạp bị kéo tới trước mặt Tiêu Trung Kiềm.

Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng nói: "Ông Vương à, ông thực sự nghĩ rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của chúng tôi sao? Ông nợ tôi không ít tiền đâu!"

Một cơn gió lạnh quét qua, thân thể béo múp cũng không nhịn được phát run.

" 'Đại hiệp', cậu làm ơn làm phúc cho tôi thêm mấy ngày đi mà, cầu xin cậu." Lão Vương chật vật quỳ trên mặt đất, vừa dập đầu vừa cầu khẩn.

Tuy rằng đang ở bên lề đường, nhưng đội ngũ hùng hậu của Tiêu Trung Kiềm đứng tránh thành một bức tường, cho nên người qua đường có thấy tò mò cũng không thể biết đang có chuyện gì xảy ra, mà cũng không dám đến gần. Đám người này ai cũng mang theo nụ cười ôn hòa nhưng cái loại đó cười vừa nhìn đã biết chỉ là thủ thuật che mắt, ai dám đến gần thì chết chắc.

"Mặc dù tên tôi là Tiêu Trung Kiềm, nhưng xin lỗi, toàn thân tôi từ cao đến thấp không có một xiu tế bảo chính nghĩa nào, cho nên tôi không thể cho ông thêm thời gian để chạy trốn được." Tiêu Trung Kiềm nhìn chăm chăm cô nàng mặc quần sooc ngắn cũng bị bắt cùng, trên mặt lộ nụ cười âm hiểm, "Cô em này coi như là tiền lãi thưởng cho các anh em đi."

"Không được!" Lão Vương lo lắng nói: "Nó là con gái của tôi!"

"Hừ! Con gái của ông nhiều không đếm xuể rồi, sẽ không so đo một em này chứ?" Ánh mắt của Tiêu Trung Kiềm không chút nào che giấu di động đánh giá trên vóc người mỹ lệ hút hồn của thiếu nữ, lại còn cố ý dùng loại ánh mắt dâm dăng khiến người ta khó chịu để đùa giỡn cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 2.3

"Hừ! Tên đàn ông ghê tởm, thích ôm thì cứ ôm đi, nhưng những người nào bị bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào thì nhất định sẽ thối thối. Còn nữa, tôi tuyệt đối không thay anh trả tiền." Nói xong, cô xách túi lên muốn đi ra khỏi phòng bao.

Ở lại nơi này thêm một khắc nữa thôi cô cũng không chịu nổi.

Kiều Kiều vừa chạm tay vào nắm đấm cửa, đang định mở ra thì bên ngoài cũng có người mở cửa đi vào. Sự việc bất ngờ làm Kiêu Kiều không kịp phản ứng, bị cánh cửa đập thẳng vào mặt.

"Xin lỗi, tôi mang thức uống đến."

Bước vào là một nhân viên phục vụ, mọi người tròn mắt nhìn nhau, anh chàng phục vụ ngỡ ngàng không biết mình đã làm sai điều gì?

"Tôi đưa."

"Cút!"

Tiếng quát kinh khủng vang vọng khắp gian phòng, tất cả mọi người giống như gặp hỏa hoạn tranh nhau chạy ra ngoài, y như chạy giặc.

Chờ một chút! Đừng bỏ cô lại mà.

Che cái mũi bị đập đến đỏ bừng, Kiêu Kiều cũng bon chen muốn chạy ra theo, nhưng lại phát hiện gót chân của mình đã bị người khác giữ lại.

Cô chậm rãi quay đầu, là anh ta!

"Không"

Không còn kịp nữa rồi, cô vừa ra sức kêu cứu, vừa bị lôi vào bên trong như lôi thi thể.

Một giây kế tiếp, cả người cô bị vút xuống ghế salon, hình như có tiếng răng rắc của xương cốt thì phải. Chắc xương đã có dấu hiệu lão hóa, cần phải uống thêm sữa mới được.

Nhưng hiện giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, bởi vì có thể cô không còn mạng mà đi mua sữa nữa.

Đại hiệp tha mạng!

Á! Thật nguy hiểm! May mà cô kịp cắn cười ngăn lại, chứ không mà thốt bốn chữ này ra thì thật sự quá mất mặt.

"Anh. Anh làm cái gì thế. Tôi trả tiền là được chứ gì?" Kiều Kiều vừa nói vừa gắng vùi nhỏ người lại, giảm thiểu sự tồn tại của bản thân.

Hiện tại Kiều Kiều mới biết cảm giác kích thích khi xem TV với sự sợ hãi ở trong thực tế chênh lệch nhau tới vạn dặm, quá kinh khủng.

"Nếu như không phải do cô, Tiểu Linh đã sớm lựa chọn tôi, cùng tôi kết hôn. Nếu như không phải do cô, cô cho rằng tôi thích ở chỗ này uống rượu giải sầu, mượn rượu tìm vui hay sao?"

"Không công bằng, anh không thể đổ hết trách nhiệm lên người tôi được! Nếu anh thực sự đủ tốt, thì dù tôi có nói xấu anh cả 365 ngày, Tiểu Linh cũng sẽ không để ý đến."

Ha ha! Miệng lưỡi của mình cũng không tệ. Kiều Kiều đắc ý nghĩ thầm.

"Cái này chứng tỏ “yêu pháp” của cô thật lợi hại." Giọng nói lạnh như băng cắt đứt sự hả hê của Kiều Kiều.

"Nếu mà tôi có yêu pháp thì hiện giờ anh cũng không còn khả năng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa đâu."

"Cứ coi như cô có yêu pháp đi, thì làm sao? Chẳng lẽ tôi lại không có biện pháp để trị cô à?"

"Anh muốn làm cái gì?" Kiều Kiều tròn to mắt, thấy hai tay Tiêu Trung Kiềm đang vươn về phía mình, cô vội vàng rút người, lùi sát vào thành ghế.

"Đàn ông trị phụ nữ không phải chỉ dùng một chiêu kia sao?"

"Một chiêu nào?" Kiều Kiều thật muốn cắn lưỡi tự vẫn, không đâu đi há mồm ra hỏi làm cái gì.

Khóe miệng Tiêu Trung Kiềm khẽ giương lên, sau đó chậm rãi nói: "Phụ nữ làm thế nào để đàn ông hạnh phúc? Đàn ông đòi hạnh phúc ở phụ nữ như thế nào?"

"Ý gì?"

Anh ta bật cười, cười đến vui vẻ, cười đến sáng khoái, cười đến thật. đẹp trai, khiến người khác nhìn vào không nhận được tăng nhanh nhịp tim, khó có thể kiềm chế.

Nhưng người hiện tại người đang bị cười nhạo là cô, sao cô có thể mê luyện nụ cười của đối phương được.

Tiêu Trung Kiềm lật sổ chọn bài hát, ung dung tìm một hồi, cuối cùng ấn chọn một ca khúc, sau đó vận âm thanh lên mức lớn nhất.

Trong nháy mắt, cả phòng bao chìm trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, người ở bên ngoài hoàn toàn không nghe được bên trong đang làm cái gì.

"Anh. Sao phải bật lớn tiếng như vậy? Người không biết còn tưởng rằng chúng ta đang làm chuyện không có đạo đức gì ở bên trong đấy."

"Thì đúng là chúng ta sẽ làm ra chuyện không có đạo đức mà!" Giọng nói mê hoặc tràn ngập tà ác.

Hai mắt Kiều Kiều tròn đến nỗi không thể tròn thêm được nữa, cô lên lút muốn chạy đi, lại đúng lúc Tiêu Trung Kiềm xoay người lại nhìn thấy. Tuy tiếng nhạc trong phòng cực âm ỉ, nhưng Kiều Kiều vẫn có thể nghe thấy tiếng anh nói rõ ràng——

"Hiện tại tôi muốn đòi lại hạnh phúc của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 3.1

Câu nói của Tiêu Trung Kiềm làm Kiều Kiều quên cả hô hấp, một giây kế tiếp, anh đưa hai tay ra, dùng sức giữ lấy bả vai cô, gần như thô lỗ đè chặt người cô xuống salon, sau đó toàn thân nặng nề áp xuống.

Không Kiều Kiều liêu chết chuyển động đầu, muốn né tránh môi của anh, giãy dụa một hồi, lắc đến chóng mặt, mà Tiêu Trung Kiềm lại chỉ nhàn nhả chờ tới lúc cô lắc đầu mệt thì thôi.

Kiều Kiều thở hổn hển, dừng lại động tác.

Thời cơ đến rồi.

Bắt được cơ hội, Tiêu Trung Kiềm không hề khách khí cúi đầu dán lên đôi môi hồng nộn nhỏ nhắn của cô, giống như đang ăn mật ong ngọt ngào, đôi khát liếm mút không chút kiềm chế.

Anh vừa bá đạo vừa vui vẻ thưởng thức vị ngọt của cô, bàn tay không an phận cũng bắt đầu lục lọi dưới bắp đùi trắng nõn, theo quần tất tiến dần lên trên.

"Không" Thừa dịp môi thoát được ra, Kiều Kiều kinh hoàng phát ra tiếng kháng nghị.

Nhưng đã không còn kịp nữa, bàn tay giáo hoạt kia cách một lớp quần thăm dò nơi mềm mại giữa hai chân cô. Kiều Kiều lập tức kẹp chặt chân lại, Tiêu Trung Kiềm cũng không tách ra, chỉ động ngón tay ấn nhẹ, ma sát vuốt ve.

"A. Dừng tay. Anh như vậy tôi sẽ."

"Sẽ như thế nào?"

Giọng nói khàn khàn bên tai thật dụ hoặc, Kiều Kiều cảm giác được hô hấp của mình đang dần trở nên rối loạn, đầu óc gần như trống rỗng.

Sẽ như thế nào? Anh muốn cô đấy, thì sao? Tiêu Trung Kiềm nghĩ thầm.

"Đừng vậy nữa." Kiều Kiều vờn tay đè lại bàn tay to của anh, muốn kéo nó ra khỏi nơi xấu hổ giữa hai chân mình, nhưng lại không có một chút sức lực nào. Trạng thái vô lực thoát nhìn trông càng giống như đang cầu xin.

Rất cực không chịu nổi loại khoái cảm vui thích này, Kiều Kiều mạnh mai xụi lơ ở dưới thân anh, hổn hển thở gấp mặc cho anh vuốt ve mình.

Lúc này đã không còn trở ngại, Tiêu Trung Kiềm luồn tay vào bên trong, thâm nhập trực tiếp tới hoa viên thần bí kia, chạm đến cánh hoa mềm mại.

"A!" Cảm giác như chạm phải điện khiến cái miệng hồng phấn không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ mất hồn. Âm thanh rên rỉ này cũng làm cho Tiêu Trung Kiềm cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Trong lòng Kiều Kiều dường như đang có một ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt cô, khiến cô muốn nhanh chóng ngắt xiu.

"Xem ra em rất thích tôi vuốt ve em như vậy."

Hừ, tại sao anh ta phải dùng cái giọng mập mờ ngấp sắc tình đó để nói chuyện? Nhưng Kiều Kiều lại không có lời nào để phản bác, vì quả thực đúng là cô rất thích.

Cánh hoa ướt át lại ẩm áp bao quanh ngón tay Tiêu Trung Kiềm, ra sức mê hoặc anh. Thân thể kiều mỵ bên dưới bởi vì giãy dụa mà tán mát ra một hương thơm động tình, anh thật thích mùi hương này

Tiêu Trung Kiềm lùi dần cơ thể xuống phía, dùng tay tách hai chân của cô ra, kéo quần lót vứt xuống sàn, rồi vùi đầu mình vào giữa nơi ẩm ướt đó.

"Tiêu Trung Kiềm, anh đang làm cái gì?" Kiều Kiều bất ngờ thất thanh hô to, rồi lại đổi thành uyển chuyển rên rỉ, nâng hông lên đưa sát vào miệng anh.

Cánh hoa lần đầu nở rộ khẽ rung động, hoa huyết bị đầu lưỡi trâu chọc chảy ra thật nhiều mật hoa, thân thể mềm mại cũng không tự chủ được giãy dụa.

Chưa từng có người nào làm như vậy với cô, Kiều Kiều cảm thấy mình giống như một khối băng dần dần hòa tan dưới từng động tác liếm mút của anh.

"Tôi A." Lửa nóng càng lúc càng dâng cao đến khó nhìn, khoái cảm truyền tới làm cho cô liên tiếp rên rỉ. Làn da trắng như tuyết phủ một màu hồng nhạt, thoát nhìn cực kỳ mê người.

Gương mặt khả ái không có cách nào che giấu khoái cảm đang ập tới, Tiêu Trung Kiềm biết cô đã sắp đạt tới cao trào.

Hai tay nhỏ túm chặt lấy tóc của người đàn ông bên dưới, khi đầu lưỡi đẩy nhanh tốc độ đưa ra đút vào, đóa hoa giữa hai chân rung động co rút một hồi, sau một tiếng ngâm yêu kiều, cô thỏa mãn thả lỏng, cả người xụi lơ, toàn thân vô lực.

Trời ạ! Đang có chuyện gì xảy ra? Kiều Kiều không ngờ người đàn ông này chỉ dùng đầu lưỡi cũng có thể khiến cho cô dục tiên dục tử.

Không thể được, cô phải nhanh chóng ngăn cản anh ta làm ra hành động tiếp theo.

Khuôn mặt tràn ngập ham muốn của Tiêu Trung Kiềm chậm rãi nâng lên, nhịp tim của Kiều Kiều lỡ mất một nhịp.

"Kế tiếp đến lượt tôi."

"Đến lượt anh?"

"Tôi làm cho em thoải mái, dĩ nhiên em phải báo đáp cho tôi. Chẳng phải có câu ‘người cho ta một giọt nước, ta báo lại cả dòng sông’ đó sao."

Kiều Kiều đỏ mặt phản bác, "Câu này thành ngữ đấy không dùng trong trường hợp này."

"Có chỗ nào không hợp? Tôi cảm thấy rất đúng." Nói như đó là điều đương nhiên, Tiêu Trung Kiềm bắt lấy tay nhỏ của cô, trực tiếp đặt lên dục vọng đã thức tỉnh giữa hai chân mình.

Chẳng lẽ anh ta muốn cô làm chuyện như anh ta vừa làm?

"Tôi không muốn." Sắc mặt Kiều Kiều khê tái: "Cũng đâu phải tôi bắt anh làm như vậy."

Về mặt không vui nhanh chóng thay thế cho dáng vẻ hào hứng mong đợi, xem ra là tức giận rồi.

"Sợ đụng phải sẽ thối thịt phải không?"

Xem xem, anh ta vẫn để bụng mấy lời nguyên rủa kia của cô. Đúng là tên đàn ông hẹp hòi.

"Tôi không muốn chạm vào anh."

"Nếu như tôi cứ muốn em chạm vào thì sao?" Tiêu Trung Kiềm kéo khóa quần xuống, cưỡng ép lôi tay cô vào trong để cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của anh.

Kiều Kiều còn chưa kịp phản ứng, đã bị thứ chạm phải dọa cho sợ hãi.

Dường như rất lớn!

"Cầm lấy nó."

Cô tròn to mắt kháng cự.

"Nếu không chúng ta có thể cứ như thế này cho tới lúc nhân viên phục vụ đi vào."

Kiều Kiều lập tức nghe lời. Quả thực anh ta rất có khí khái đàn ông.

"Di chuyển lên xuống đi."

Tuy rằng mệnh lệnh của anh ta khiến cho người khác thật xấu hổ, nhưng nếu cứ tiếp tục trì hoãn, tới lúc nhân viên phục vụ thực sự xông vào thì đúng là quá khó coi.

"Kiều Kiều." Bàn tay nhỏ nõn nà chậm rãi vỗ về trên dưới, hiện thực hóa giấc mộng xuân mấy ngày nay của Tiêu Trung Kiềm. Cổ họng anh phát ra tiếng găm nhẹ thoải mái, được cô vuốt ve đến tê dại.

Anh cũng không phải là người ích kỷ, chỉ lo hưởng thụ cho riêng mình, Tiêu Trung Kiềm vươn tay bắt lấy bầu ngực sữa no đủ co dãn của cô mà nắn bóp, kích thích nụ hoa nhỏ cương cứng đứng thẳng, lộ ra vẻ kiêu kiêu ướt át.

"Tiếp theo." Anh thờ hồn hển nói: "Dùng miệng."

"Dùng miệng? Tôi không muốn."

"Vậy tôi gọi nhân viên phục vụ."

"Không muốn."

"Nhanh lên một chút, đàn ông không có tính nhẫn nại lâu được như phụ nữ."

Kiều Kiều cảm thấy mình sắp không thể không chế được hành động của bản thân nữa, nhưng liếc mắt bỗng thấy vẻ mặt đắc ý của Tiêu Trung Kiềm, cô không nhịn được lớn tiếng kêu, "Có ai không? Mau tới cứu tôi?"

"Khỏi cần kêu, không có ai tới cứu em đâu."

Cũng không phải đang đóng phim truyền hình, anh nói câu thoại kinh điển đó để làm gì?

Liệu sau đó có phải sẽ xuất hiện màn “anh hùng cứu mỹ nhân” hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 3.2

Kiều Kiều mới đang suy diễn được tới đó thì cửa phòng bất chợt bị người bên ngoài đá văng ra. Lúc hai người trong phòng đang dây dưa cùng một chỗ phục hồi lại tinh thần, thì đã có rất nhiều khẩu súng chĩa về phía bọn họ, trong đó một khẩu còn chĩa thẳng vào mông của Tiêu Trung Kiếm. Tình hình thoạt nhìn hết sức căng thẳng.

"Không được cử động, cảnh sát đây."

Không thể nào? Thiêng như vậy sao?

Thật quá xui xẻo, quá đen đui!

Không những tiền lương tháng này mọc cánh bay đi mất, còn được tặng thêm một tội tham quan đồn cảnh sát nữa.

Vốn dĩ cô là người bị hại, lại bị tên đàn ông thói tha kia nói cô giống như người chuyên sống về đêm không biết kiềm chế. Vì muốn trả nợ mà ban ngày đi làm văn phòng, tối đến lại tranh thủ đi làm thêm, khiến cho ánh mắt của anh cảnh sát nhìn cô từ đồng tình chuyển sang chán ghét. Kiêu Kiêu xấu hổ không nhắc đầu lên nổi.

Cảm giác á khẩu không nói được gì, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt có lẽ là như thế này đi?

Tên Tiêu Trung Kiếm đáng ghê tởm!

Về được tới nhà, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, Kiêu Kiêu vội vã tắm rửa sạch sẽ rồi phóng ngay tới công ty đi làm.

Cứ nghĩ chuyện này sẽ trôi qua êm thấm, sẽ không có ai phát hiện ra tội hôm qua cô đã xảy ra chuyện gì, mà cũng đâu có ai tò mò muốn biết cuộc sống của một thư ký nho nhỏ như cô. Ngay cả Ân Huệ còn không có phản ứng nào cả, xem ra cô đã tránh được một kiếp rồi.

Nhưng Kiêu Kiêu tuyệt đối không thể ngờ cô lại bị một ký giả không tìm được đề tài viết bài để mất tới, quyết định viết cô là một trong những ví dụ của xã hội muôn màu.

"Thư ký Đồ, cô nói cho tôi biết chuyện này là sao đây?"

Kiều Kiều bị tờ báo ném xuống trước mặt làm cho giật mình, cô đang định nổi giận mắng to: là người nào dám làm như vậy, suýt chút nữa làm cô ăn nhầm nút xóa tài liệu vừa làm xong trên máy tính. Ngẩng đầu lên, khuôn mặt tức tối của Kiêu Kiêu lập tức nở một nụ cười tươi rói ngọt ngào.

"Quản lý."

Thật đúng là không không bằng, quản lý của Ân Huệ là quản lý Diệp anh tuấn lại ưu tú, còn quản lý của cô lại là một ông lão trung niên đầu hói, mà lại còn vô cùng keo kiệt, rất thích rồng người khác.

"Tôi không nghĩ cô lại có thể làm ra loại chuyện này đây, cô làm cho tôi thất vọng quá."

Cái gì thế?

Kiều Kiều nghi hoặc nhìn xuống tờ báo, đọc được tiêu đề bắt mắt kia thì sắc mặt lập tức trắng bệch, há hốc mồm, không thốt được nên lời.

Thư ký của một công ty nổi danh đi chơi đêm, dùng thân thể để trả nợ.

Trời ạ!

Kiều Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy được vẻ mặt tràn đầy cảm thông của một số đồng nghiệp trong phòng, đáng vẻ thiện lương ý nói "Tôi hiểu mà". Bên cạnh đó cũng có vài ánh mắt coi thường kiểu "Dù tôi có nợ tiền cũng không dùng thân thể để trả như cô đâu", và cả loại ánh mắt dâm dăng mời mọc "Muốn tiền cứ đến tìm tôi".

Vô số cái nhìn kỳ quái đổ dồn về phía Kiêu Kiêu, cô cũng chẳng quan tâm, nhưng quan trọng là

"Quản lý Diệp!"

Kiều Kiều nhẹ giọng hỏi, nhìn người đàn ông đứng giữa nhóm người với vẻ mặt đau đớn, thất vọng cực độ; anh xoay người, sai bước rồi đi.

Hu hu. Kiều Kiều gào khóc trong lòng, quản lý Diệp, anh đừng hiểu lầm mà, nghe tôi giải thích đã!

Nhưng vận xui vẫn chưa dừng lại ở đó.

"Đồ Kiều Kiều, ngày mai cô không cần phải tới đây nữa."

"Cái gì?"

"Lại còn cái gì nữa, cô đã bị đuổi việc."

"Tại sao lại thế? Tôi còn chưa nhận được tiền thưởng cuối năm."

"Cút!"

Cứ như vậy, Kiều Kiều thất nghiệp.

Cô muốn ngồi ở trước cổng công ty, quần khăn trắng kháng nghị, cô. hu hu! Cô chỉ là một cô gái yếu đuối thôi mà, có thể làm được cái gì đây?

Lúc này, Ân Huệ bước ra khỏi cao ốc, tìm được Kiều Kiều đang thần thờ, xui lơ ở bên cây cột cách đó không xa, đưa cho cô một cái phong bì.

"Gì vậy?" Kiều Kiều vô lực hỏi, thoi thóp còn chút hơi tàn.

"Cái đồ ngu ngốc này, đến phí thất nghiệp còn không biết đường mà đòi, cậu chuẩn bị đón gió mà ăn rồi đấy, biết chưa?"

"Ân Huệ." Kiều Kiều cảm động đến rơi nước mắt muốn ôm chặt lấy bạn tốt, lại bị cô nàng dùng Thái Cực quyền đẩy ra.

"Cảm động đến thế à?"

Kiều Kiều rung rung nước mắt gật đầu như giả vờ, nói cũng không nói được, cả lòng tràn đầy xúc động.

"Tình và nghĩa, trị giá ngàn vàng."

"Được rồi, được rồi! Hát như vậy để làm cái gì? Mình còn có chuyện cảm động hơn muốn nói với cậu kia."

"Còn có chuyện cảm động hơn nữa sao?"

"Trong đó còn có thêm một tháng tiền lương."

"Cái gì? Tốt thế ư? Không lẽ lòng nhân hậu của quản lý bùng phát rồi?"

"Đúng là quản lý, nhưng không phải quản lý của cậu, mà là lòng nhân hậu của quản lý nhà mình."

"Quản lý Diệp?"

"Cậu cũng có mắt nhìn đấy chứ, thích một người đàn ông vừa giỏi giang vừa ưu tú như vậy, nhưng tiếc là cậu đã nghỉ việc rồi, sau này cũng không còn cơ hội nữa. Tuy ít đi một kẻ cạnh tranh cũng tốt, nhưng mình thấy hơi nhảm chán."

Cầm trong tay hai tháng tiền lương, tâm tình Kiều Kiều vốn đang vui sướng lại bị lời của Ân Huệ đập nát hoàn toàn.

Chẳng lẽ.

"Ân Huệ, cậu cũng thích quản lý Diệp?"

Nhưng cô nàng chỉ bày ra dáng vẻ không khẳng định cũng không phủ nhận, làm Kiều Kiều suyết chút nữa nổi điên.

Tình địch! Tình địch! Thì ra tình địch vẫn luôn ở bên cạnh cô!

"Làm sao cậu có thể."

"Thôi được rồi, cậu mau chóng về nhà nghỉ ngơi một chút đi!"

Ha! Giờ thì lộ bộ mặt thật ra ngoài rồi nha.

"Không được, cậu không thể nhúng chàm quản lý Diệp của mình."

Kiều Kiều còn chưa nói hết câu, Ân Huệ đã vui vẻ phát tay một cái, chạy vào cao ốc.

Kiều Kiều cũng chạy vào theo, nhưng vừa mới thò chân vào đã bị bảo vệ xách cổ mời ra.

"Không phải nhân viên của công ty thì cô đừng quanh quẩn ở đây nữa." Bảo vệ vô tình tuyên bố.

"Ôi chết mất." Kiều Kiều đứng ở trước cửa công ty mình đã đi làm suốt một năm, để mặc gió lạnh táp vào mặt, có một loại cảm giác gọi là thê lương.

Tất cả đều do tên đàn ông trời đánh chết tiết kia, chẳng những là một con quỷ đáng ghét, mà còn là một ngôi sao chói to đùng. Mới đụng phải anh ta không tới một tháng, danh tiếng của cô đã mất, lại còn thất nghiệp!

Cô đã thảm như vậy rồi, chắc cũng chả còn gì thảm hơn nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: CHƯƠNG 4.1

Vừa về tới cái ổ nhỏ mà mình thuê, Kiều Kiều đã đụng phải ngay một pho tượng giữ cửa. Cô quay ngoắt người định rút lui trong im lặng, nhưng pho tượng kia liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô.

"Cô Đồ, cô về rồi sao?" Ông chủ cho thuê nhà ôn hòa cười hỏi.

"Đúng vậy!"

"Thật ngại quá! Hơn ba tháng tiền thuê nhà cô vẫn chưa trả, nếu hôm nay không thanh toán đủ thì thực xin lỗi, phiền cô dọn ra khỏi nhà."

Anh ta nói tương đối có lễ phép, nhưng giọng điệu lại ẩn chứa sự uy hiếp.

Hồng rồi, nếu không phải không muốn lấy tiền của cha già, cô cũng sẽ không nợ ba tháng tiền thuê phòng.

"Theo như tôi nhớ thì mấy ngày nay là tới kỳ cô lĩnh lương phải không?"

"Đúng thế!" Việc này mà cũng nhớ rõ ràng, ông chủ cho thuê nhà quan tâm tới khách thuê quá.

"Vậy cô không ngại thanh toán luôn chứ?"

Dĩ nhiên là ngại, nhưng anh ta cũng đã tới tận nơi đòi rồi, Kiều Kiều không thể làm gì khác hơn là lấy phí thất nghiệp vừa nhận được ra trả nợ.

"Cám ơn cô! Mấy ngày dư ra tháng này tôi cũng không so đo làm gì, cho nên bây giờ cô có thể dọn đi được rồi."

Dọn đi? Cô có nghe lầm hay không?

"Không phải anh nói tôi thanh toán xong thì sẽ tiếp tục được ở đây hay sao?"

"Vừa rồi tôi chỉ nói phiền cô thanh toán. . . ." Anh ta thoăn thoắt đếm số tiền cầm trên tay, vẫn còn chưa vừa ý nói: "Cô xem, chỗ tiền này còn chả đủ số cô nợ tôi, mong cô hợp tác một chút, mau dọn đồ chuyển ra ngoài."

Dưới tình thế cấp bách, Kiều Kiều tóm lấy cổ tay của ông chủ cho thuê nhà, mở to mắt giả bộ đáng thương. Chiều này đụng với những người đàn ông bình thường cũng khá hữu dụng.

Quả nhiên, anh ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khiến người khác không kìm được muốn thương yêu kia, còn cả thân thể thiếu nữ hấp dẫn dưới bộ đồng phục công sở đoan trang, hương thơm thanh mát tươi trẻ, thấy khác hẳn cô vợ ở nhà cả người toàn mùi dầu mỡ.

Anh ta đột nhiên hòa nhã mỉm cười, sau đó đảo tay nắm lại cổ tay Kiều Kiều. Vừa đụng đến cánh tay nhỏ bé mềm mại, anh ta cảm thấy cả người tê dại.

Nhưng Kiều Kiều thì lại nổi da gà toàn thân.

"Tất nhiên cũng không phải là không có cách nào khác." Ông chủ cho thuê nhà đăm đăm nói.

"Có thật không? Vậy để ở lại thì có cách nào? Tôi sẽ cố gắng phối hợp."

"Cô không có tiền để trả tiền phòng thì có thể dùng thứ khác trả thay mà."

Dứt lời, anh ta lớn mật vươn hai tay nắm lấy bả vai Kiều Kiều, hơi thở mang theo mùi rượu phả vào mặt khiến cô suýt chút nữa té xỉu.

Nhưng hiện tại không thể ngắt được, như vậy sẽ tạo cơ hội cho tên cầm thú này được như ý.

"Xin lỗi, tôi không hiểu, tôi không có thứ gì đáng giá để trả thay cả!" Kiều Kiều giả ngu.

"Có đấy! Thân thể hấp dẫn của cô."

"Cái gì? A!" Kiều Kiều thét lên muốn đẩy ra tên đàn ông xấu xa này ra, nhưng cô dùng hết sức lực từ khi bú sữa cho tới bây giờ cũng không chống lại được sự khổng lồ của anh ta. Huống hồ, đối phương đang trong trạng thái “dục hỏa đốt người”, bức bách muốn giải tỏa.

"Không!"

"Ngủ cùng tôi một đêm, tôi giảm cho cô một tháng tiền thuê phòng."

"Không được!"

"Một vài tháng cũng không sao."

Kiều Kiều đang muốn tiếp tục phản đối, ông chủ cho thuê nhà đã chu cái mỏ ra, chuẩn bị áp lên môi cô. Cái miệng nhỏ hồng nộn của cô sắp bị làm bẩn rồi.

Không!

Kiều Kiều nhắm chặt mắt lại quay nhanh đầu sang hướng khác, thầm nghĩ, lần này nhất định sẽ bị thối da cho mà xem, tâm hồn yếu ớt của cô bị đá kích thật nặng nề.

"Xin hỏi hai vị đang làm cái gì thế?"

Giọng nói này.

Kiều Kiều và ông chủ cho thuê nhà cùng quay đầu sang, nhìn thấy người đàn ông mặt mày xanh mét đứng ở trước cửa thang máy. Sau lưng anh ta còn có ba hộ vệ áo đen to lớn, sắc mặt của cả bốn người đều rất khó coi.

"Tiêu Trung Kiềm, cứu tôi."

Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng nhìn Kiều Kiều đang cầu cứu. Sau một lúc giãy giụa, sơ mi trên người cô đã bung mất mấy cái cúc, lộ ra áo bra viền ren màu đen xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, phần thịt đầy đặn nửa ẩn nửa hiện, thoát nhìn cực kỳ mê người.

Hình ảnh bóng mắt như vậy, lại bị một tên đàn ông bản thủ hạ lưu làm hồng hết, thật khiến người ta muốn nổi giận.

"Thằng kia, không liên quan mày, đây là chuyện riêng của hai bọn tao." Ông chủ cho thuê nhà hung tợn nói.

"Sao lại không liên quan tới tao?" Tiêu Trung Kiềm sải bước đi tới trước mặt tên đàn ông kia, vươn tay bắt lấy cổ tay của anh ta đang đặt trên người Kiều Kiều, sau đó dùng lực.

"Á. Đau đau đau đau." Ông chủ cho thuê nhà kêu khóc thảm thiết.

"Cô ta nợ tao hạnh phúc cả đời đấy, chưa trả được hết nợ thì vẫn coi như là người của tao. Mày nói coi, chuyện của cô ta có phải là chuyện của tao hay không?"

"Có có có!"

"Tao cảnh cáo mày, về sau còn dám dùng loại giao dịch hạ lưu này với khách thuê phòng, tao sẽ cho người chụp hình, rồi gửi cho bạn bè người thân của mày. Dĩ nhiên, phải gửi cho vợ của mày nữa, để cô ta biết chồng của cô ta ghê tởm tới mức nào."

"Không không, sau này tôi không dám nữa." Tên kia la oai oái cầu xin tha thứ.

"Cút." Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: CHUÔNG 4.2

Ông chủ cho thuê nhà lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai biến mất ngay tức khắc ở phía sau cầu thang.

Thấy không còn nguy hiểm, Kiều Kiều chân tay mềm nhũn, mất hết sức lực. May mà Trung Kiềm phản ứng khá nhanh, vươn tay ôm lấy cô nên Kiều Kiều mới không ngã xuống đất.

"Các cậu xuống lầu trước, uống cafe chờ tôi." Tiêu Trung Kiềm nói.

"Dạ."

Dặn dò đàn em xong, Tiêu Trung Kiềm ôm Kiều Kiều đi vào trong phòng trọ, sau đó cẩn thận đặt cô xuống ghế sa lon, "Sao rồi? Bị dọa sợ hả?"

"Không sao, nhưng nếu anh không xuất hiện." Tất nhiên trong lòng Kiều Kiều cũng rất cảm động vì sự xuất hiện của anh, cũng không thấy đáng ghét lắm, mà ngược lại bây giờ nhìn khuôn mặt anh tuấn ưa nhìn kia lại thấy khá thuận mắt.

"Hắn ta sờ vào chỗ nào?"

"Hả?" Kiều Kiều ngơ ngác.

"Nói."

"Tay."

"Tay?"

"Ừ! Hắn ta nắm chặt rất đau!" Thật kỳ lạ, sao giọng điệu của cô lại như bé gái nhỏ đang làm nũng chờ người lớn dỗ dành vậy?

Kiều Kiều vừa đưa cổ tay bị chủ nhà bóp đến đỏ hồng kia ra, Tiêu Trung Kiềm lập tức kéo qua đặt lên bàn, thấm nước sát trùng vào khăn tay rồi dùng sức chà sát, lau chùi.

Kiều Kiều tròn to mắt nhìn anh đang ra sức lau đi dấu vết mà người đàn ông khác lưu lại trên cơ thể cô, trong lòng chậm rãi dâng lên một dòng nước ấm kỳ dị.

"Còn chỗ nào nữa không?"

Cô hoảng hốt thốt lên: "Còn có ngực. A! Không còn, không còn nữa."

Nhưng đã muộn, anh nhanh chóng tháo hết mấy chiếc cúc còn lại trên áo sơ mi của Kiều Kiều, sau đó lại tiếp tục tỉ mỉ lau ngực cho cô.

Kiều Kiều lẳng lặng nhìn chăm chú vào gương mặt của Tiêu Trung Kiềm, cảm thấy thật đáng sợ.

Tại sao trông anh lại giống như đang vô cùng tức giận?

Nhưng mà. lau chùi tới mức này có phải là có chút quá đáng hay không.

"Thôi được rồi, đã sạch lắm rồi!"

"Ai nói là sạch rồi? Tay của hắn ta còn chạm vào bên trong nữa thì sao?" Cứ nhớ tới thân thể khả ái của cô bị cái tên đàn ông kia sờ soạng, hình ảnh cảm thú bức mỹ nữ đó khiến anh rất muốn giết người.

"Hắn ta không chạm vào bên trong." Kiều Kiều bắt lấy tay anh cản lại, nhưng thoát nhìn lại giống như cô đang cường bách giữ tay anh áp vào người mình, tình cảnh hết sức mập mờ.

"Người phụ nữ ngốc này!"

"Sao anh có thể tùy tiện mắng người khác như vậy hả?" Kiều Kiều tức giận nói.

"Chẳng lẽ em không biết không thể tùy tiện quyến rũ đàn ông sao? Đàn ông ai cũng xấu xa, chỉ cần một chút hấp dẫn hoặc ám hiệu, bọn họ sẽ biến thân hết."

"Biến thân giống Người Sắt à?"

"Là biến thân thành cảm thú!" Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Càng lau lực tay càng mạnh, không nghĩ tới lại khiến móc áo ngực bung ra, hai bầu ngực non mềm cứ như vậy mà nhảy ra ngoài, lác lác dụ hoặc; Tiêu Trung Kiềm chỉ biết tròn mắt, há hốc mồm.

"A!" Kiều Kiều cũng giật mình kinh hoàng.

Trắng trắng mềm mềm, da thịt mịn màng lại co giãn, trông cực kỳ giống quả trứng luộc vừa mới bóc vỏ. Hình ảnh trước mắt kiều diễm ướt át, hết sức mê người.

"Anh.....tên đại sắc lang này!"

Kiều Kiều xấu hổ vung tay đánh vào mặt Tiêu Trung Kiềm một cái, mặt của anh nghiêng qua một bên, sau đó chậm rãi quay lại. Gương mặt đang ngẩn ngơ đột nhiên bị sự tức giận thay thế.

"Em dám đánh tôi?"

"Anh nhìn loạn, sờ loạn, dĩ nhiên tôi có thể đánh anh. Tôi còn có thể tố cáo anh tội quấy rối tình dục, sàm sỡ, có ý đồ tính xâm hại nữa đấy."

Tiêu Trung Kiềm bất ngờ vươn tay, giữ chặt lấy bả vai cô, dùng sức kéo cô về hướng mình. Giống như những lúc đi đòi nợ, anh dùng giọng nói lạnh lẽo bình thản phun ra từng chữ: "Chà! Nhiều tội danh quá nhỉ? Nếu vậy tôi ngại làm luôn mấy việc xấu xa đó luôn đâu."

"Cái gì?"

Kiều Kiều còn chưa rõ Tiêu Trung Kiềm nói vậy là có ý gì, anh nhân cơ hội cúi đầu, mạnh mẽ bung mặt của cô lên, áp môi mình xuống hôn thật sâu.

Kiều Kiều có chút sững sốt, đầu óc mơ màng, muốn đẩy anh ra mà hai tay không có một chút sức lực nào.

Lúc này, bàn tay to của anh chậm rãi đặt lên bộ ngực sữa trần trụi của cô, bắt đầu nắn bóp.

"Ưm" Tiếng rên rỉ thoải mái chọt thoát ra tiết lộ bí mật của cô. Ngay sau đó, Kiều Kiều cảm thấy có chút rung động trên môi mình.

Anh đang cười.

"Dừng lại!" Cảm giác xấu hổ muốn chết, Kiều Kiều giống như một con mèo nhỏ hồn đồi giãy giụa ở trong ngực Tiêu Trung Kiềm, hoàn toàn không muốn thuận theo.

Cái nhìn chăm chú của anh khiến cho cô cảm thấy thực bất an, nhịp tim không ngừng tăng nhanh. Anh dùng một tay bắt lấy tay cô, dùng lực áp chế lên trên đỉnh đầu.

"Anh muốn làm cái gì?"

Chỉ rất nhanh cô biết anh muốn làm gì rồi, anh muốn hôn bộ ngực của cô, không ngừng trêu đùa nơi nhạy cảm của phụ nữ.

"Để tôi cho em thấy bộ dạng sau khi biến thân của đàn ông là như thế nào." Tiêu Trung Kiềm khàn khàn nói.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 4.3

Khi môi anh chạm phải da thịt, Kiều Kiều thật sự ngạc nhiên với sự nhạy cảm của thân thể mình, gần như ngay lập tức phản ứng.

"Tôi không muốn." Cô giùng giàng, cả người giống như con bướm nhỏ bị khổng chế, chỉ có thể vô lực vỗ cánh mà thôi.

Nhưng Tiêu Trung Kiềm hoàn toàn không quan tâm, cô càng giãy dụa phản, anh lại càng hưng phấn.

Đôi môi tham lam của anh không ngừng mút liếm nụ hoa nhỏ trước ngực cô, bên ngực còn lại cũng liên tục xoa nắn, ngón tay linh hoạt vờ về điểm nhỏ khiến nó cương cứng.

"Đừng làm như vậy." Thân thể cường tráng của anh phủ trên người cô, bàn tay nóng bỏng dùng lực vuốt ve, dường như muốn hòa tan Kiều Kiều vào trong dục hòa.

Sự mon trốn kích thích từ ngực truyền đến những khoái cảm tê dại, lan tràn toàn thân, khiến Kiều Kiều quên cả hành động phản kháng. Cô không nhận được nhắm hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái lạ lẫm trước nay chưa từng có.

Dưới sự khiêu khích tận tình của Tiêu Trung Kiềm, cái gì gọi là lý trí cùng sự rụt rè của thiếu nữ vào giờ phút này đã bay mất khỏi tâm trí Kiều Kiều, mà

thân thể cũng không nghe theo sự điều khiển của cô nữa. Cô cong người, phóng đàng nghênh hợp anh. Hai tay nắm chặt lấy tóc Tiêu Trung Kiềm, không ngừng kéo anh dính sát vào mình.

"Ừm" Tuy đã cố kìm nén nhưng tiếng thở dốc kiều mỹ vẫn không nhịn được bật ra.

Bàn tay không an phận của Tiêu Trung Kiềm tích cực chuyển động trên người cô, giống như một đứa trẻ tò mò đang đùa bỡn khám phá món đồ chơi mà mình vừa tìm được. Ngón tay anh giống như mang theo lửa nóng, chạm vào chỗ nào liền đốt lửa chỗ đó, cuối cùng thiêu đốt toàn thân cô thành một ngọn lửa nóng rực.

Khi Kiều Kiều sắp buông xuôi đầu hàng, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, kéo lý trí của cô quay lại thân thể.

"Đừng làm vậy nữa." Kiều Kiều lấy chân đẩy bụng Tiêu Trung Kiềm, cách anh ra xa, sau đó nắm chặt lấy quần áo của mình.

Hồ! May quá may quá, suýt chút nữa không cảm lòng được, cứ như vậy mà cho anh ta rồi. Kiều Kiều tranh thủ sửa sang lại quần áo thật nhanh, gương mặt đỏ bừng, thoát nhìn cực kỳ đáng yêu.

Thấy Tiêu Trung Kiềm không nhận điện thoại, còn có vẻ vẫn rất thèm thuồng, Kiều Kiều tiếp tục dùng chân đá đá anh mấy cái.

Khó trách thời xưa đàn ông luôn thích những người phụ nữ chân nhỏ, chân của cô không những nhỏ mà còn trắng như tuyết, giống như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo.

Tiêu Trung Kiềm ngăn người nhìn cô gái trước mắt, càng nhìn càng thấy dễ thương, càng nhìn càng muốn ở cùng một chỗ với cô.

Anh bất chợt lên tiếng, "Tối chỗ tôi ngủ đi!"

"Cái gì?"

"Lão Đại, không phải căn phòng kia anh định để dưỡng già sao?" A Lê có chút kinh ngạc nhìn lão Đại của mình, thầm nghĩ không biết có phải anh đang nghiêm túc hay không?

"Cậu thấy tôi đã già chưa?"

"Chưa. Còn lâu mới tới tuổi đó."

"Thế thì được rồi, cứ để muối sinh sản ở đấy cũng lãng phí, cậu không biết phòng ốc cần phải có hơi người mới duy trì được không khí tươi mới à?"

"Hả? Hơi người? Tươi mới? Cũng đâu phải là rau xanh hay trái cây."

"Câm miệng, dù sao lão Đại tôi đây cũng đã quyết định, cậu quản được việc tôi thích cho ai ở chắc?"

Về mặt tràn ngập sự phách lối bá đạo, cứ mỗi khi gặp phải chuyện không biết giải thích thế nào, lão đại đều dùng đến chiêu này.

"Chẳng lẽ anh thích cô gái đã phá hoại hạnh phúc của anh rồi hả?"

Bị A Lê nói trúng tim đen, mặc dù Tiêu Trung Kiềm không trực tiếp thừa nhận, nhưng khuôn mặt anh tuấn lại hơi phấp hồng, thoát nhìn thật đáng yêu.

"Sao có thể?"

A Lê lẳng lẳng nhìn lão Đại mình đi theo từ nhỏ đến lớn, tuy rằng anh ta gọi Tiêu Trung Kiềm một tiếng lão Đại, nhưng Tiêu Trung Kiềm chưa hề coi anh ta là thuộc hạ mà sai bảo, ngược lại còn đối xử với anh như huynh đệ đồng sinh cộng tử.

Dĩ nhiên, điều này cũng có liên quan đến hoàn cảnh gia đình của Tiêu Trung Kiềm, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Tiêu Trung Kiềm rất khó sống chung, nhưng người hiểu anh thì biết rõ, anh là người thiện lương ôn nhu nhất thế giới này.

Sao có thể? Nghe giọng điệu này của lão Đại cũng có thể hiểu anh đang muốn nói "sao có thể không thích?".

Lúc này, người được A Lê cho rằng là người thiện lương, ôn nhu nhất thế giới kia chậm rãi nở một nụ cười âm hiểm, "Cậu quên là căn phòng đó có lưu truyền một lời đồn đại nho nhỏ sao?"

"Hử! Không phải anh nói là không đáng tin ư?"

"Không phải là không tin, mà là vì tôi chưa sống ở đó nên cũng chưa biết rõ được. Nếu có người thay tôi trải nghiệm một chút thì tốt quá rồi."

Nụ cười nhẹ trên mặt A Lê thoáng cứng lại, anh ta nhìn Tiêu Trung Kiềm, chầm chậm nói, "Anh muốn cô gái kia đi làm vật thí nghiệm?"

"Cô ta là yêu nữ mà, là yêu nữ đấy, làm sao có thể sợ quỷ được chứ?" Chẳng những không sợ, mà còn có "pháp lực" không tưởng cơ mà, nếu không thì

mình cũng không.

Tiêu Trung Kiêm không nhìn được đề lại trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực, ngẩng đầu lên nhìn trời, thầm nghĩ, nếu không thì làm sao mình càng ngày càng không muốn buông cô ấy ra?

Nhất định là anh trúng tà rồi, nhất định là thế.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 5.1

Ai nói là yêu nữ thì không sợ quỷ? Chẳng những sợ quỷ mà còn sợ tối nữa ấy chứ.

Kiều Kiều nhìn tòa nhà tràn ngập nét văn hóa Trung Hoa trước mặt, đây tuyệt đối có thể được coi là “hào trạch”, bởi vì hiện giờ muốn tìm một tòa nhà rộng rãi như thế này cực kỳ không đơn giản. Nhưng càng như vậy khung cảnh nơi đây lại càng giống như khu nhà ma quái —— nếu như không bật đèn.

Đập vào mắt là hình ảnh tối đen như mực, dường như có thể bắt chợt hiện ra một khuôn mặt rùng rợn từ phía cửa sổ bất cứ lúc nào, so với gian phòng nhỏ cô ở trước kia, nơi này thật sự quá khủng khiếp.

"Anh mua chỗ này à?" Ngay cả mở miệng nó chuyện, Kiêu Kiều cũng nói thật khể khàng, vô cùng dè dặt cẩn thận.

"Con nợ thế chấp nó cho tôi, không có tiền chuộc nên gán nợ luôn rồi." Tiêu Trung Kiêm khá vui vẻ, có thể là do hiện giờ đang tranh thủ được nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô đi.

Kiều Kiều chịu để cho anh nắm là bởi vì cô cảm thấy sợ quang cảnh nơi đây. Thường thì mấy ngôi nhà kiểu này hay có ma mà, còn chẳng biết bên trong có sạch sẽ hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, cô không tự chủ được đi sát vào anh hơn.

"Thế nào? Đúng lúc nghèo túng lại vợ phải khu nhà cao cấp thế này, em tốt số quá còn gì. Thấy tôi tốt bụng chưa?" Tiêu Trung Kiêm đắc ý gật đầu.

Tuy khá bụi bặm nhưng bên trong cũng trang hoàng hào hoa như diện mạo bên ngoài, quả nhiên ngôi nhà này không để cho anh mất thể diện.

"Đúng đúng! Anh tốt bụng quá." Kiêu Kiều bĩu môi nói.

"Hừm?" Sắc mặt Tiêu Trung Kiêm thay đổi, chuyển thành âm trầm đáng sợ.

Bên tai truyền đến tiếng “hừm” âm u, Kiêu Kiều đột nhiên nổi da gà. Dù sao người bên cạnh cô cũng có thể coi là hung thần sát ác kinh điển chuyên đi đòi nợ lãi suất cao cơ mà.

Nhìn thấy cô sợ hãi, Tiêu Trung Kiêm cảm thấy thật hài lòng, không biết tại sao, mỗi lần ngược đãi cô lại làm anh có một loại vui vẻ khó hiểu.

"Á!" Kiêu Kiều bắt chợt hét lên một tiếng, luống cuống lùi lại, chân vấp một cái cả người lao đảo về phía sau.

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay nhanh chóng vươn ra ôm lấy cổ cô, ngăn cho cô không gặp thảm kịch u đầu cùng cái mộng nở hoa.

Cô đang muốn mở miệng nói lời cảm ơn thì bỗng cảm thấy lồng ngực có cảm giác khác thường. Cô cúi đầu nhìn, không ngờ lại thấy một bên ngực của mình bị anh ngang nhiên mạnh mẽ giữ chặt.

"Á!" Cô giật mình giùng giàng, nhưng lại bị anh thừa cơ đẩy ngã nằm xuống sàn nhà bằng gỗ.

"Anh muốn làm gì?"

"Là em cố tình hấp dẫn tôi."

Ánh mắt xinh đẹp của anh ta. Ôi trời ạ! Đồ Kiêu Kiều kia, sao tự dưng lúc này mi lại phát hiện ra anh ta có một đôi mắt thật xinh đẹp?

Nhưng cô không thể không thừa nhận, đôi mắt thu hút đang phát ra ánh sáng khó hiểu kia đang làm trái tim cô loạn nhịp, không có cách nào khống chế.

"Tôi như vậy bao giờ?"

"Có phải mùi vị lần trước rất khó quên hay không nên lần này lại muốn? Cứ nói thẳng ra là được, tôi sẽ tích cực phối hợp."

Mặt của Tiêu Trung Kiêm từ từ đến gần thật gần, gần đến mức Kiêu Kiều có muốn né tránh cũng không tránh được.

"Tên khốn kiếp nhà anh, đừng có nói hươu nói vượn." Kết quả của việc xấu hổ quá thành giận chính là không lựa lời mà nói.

Lời mắng người vừa thốt ra khỏi miệng, Kiều Kiều ngay tức khắc cảm nhận được sự rung động thân thể của người đàn ông đang ôm cô, bàn tay cũng dùng thêm lực, dường như có một ngọn lửa giận dữ bùng lên bao quanh hai người. Kiều Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, căng thẳng nhìn Tiêu Trung Kiềm không dám nói thêm câu nào.

Thảm! Anh ta tức giận rồi.

Tiêu Trung Kiềm không nói hai lời, dĩ nhiên là dùng một nụ hôn nóng bỏng khiến cho người ta không tài nào hô hấp nổi để trừng phạt cô.

Tay của anh bóp ngực cô đến phát đau, ngón cái thô ráp đè ép vào vết sẹo nhỏ ẩn藏, Tiêu Trung Kiềm rất hài lòng khi phát hiện ra thân thể cô đã nhanh chóng có phản ứng.

"Kiều Kiều, chúng ta đều biết loại giấc này rất thoải mái mà, em sẽ không kháng cự tôi, có đúng hay không?"

Cô khẽ lắc đầu, muốn mở miệng phản bác nhưng lại không dám vì sợ sẽ tiết lộ ra khoái cảm cô cảm nhận được ngay lúc này.

Ngón cái của Tiêu Trung Kiềm tiếp tục trêu đùa hành hạ, "Có đúng hay không?"

Kiều Kiều hít một hơi thật sâu, sau đó đẩy anh một cái, "Tránh ra."

Ánh mắt thâm thúy mong chờ vì sự từ chối của cô mà có chuyển biến, vẻ mặt âm u giống như mặt biển sắp có giông bão ập đến, sóng to gió lớn chuẩn bị nổi lên.

"Nếu tôi không tránh thì sao?"

Tiêu Trung Kiềm đột nhiên vén áo của cô lên, hai bầu ngực no đủ lập tức nhảy ra, Kiều Kiều trợn mắt kinh ngạc, không thể tin nổi động tác của anh lại nhanh đến thế.

Chẳng lẽ đã qua huấn luyện chuyên nghiệp rồi?

"Á~~!" Kiều Kiều hét to, hai tay vội vàng che ngực lại, nhưng Tiêu Trung Kiềm đâu có dễ dàng buông tha.

Anh dùng một tay bắt lấy cổ tay cô, cúi người ngậm một nụ hoa nhỏ cứng rắn đã sớm thức tỉnh vào trong miệng, sau đó mút thật mạnh, mang đến một luồng sóng vui thích khó nhịn.

"Tiêu Trung Kiềm Không A" Kiều Kiều thở gấp hô tên của anh, nhưng lại không biết mình muốn nói gì, chỉ nhắm thật chặt mắt lại, tận tình hưởng thụ loại kích thích mãnh liệt này.

Nhất định là anh biết nhược điểm của cô nằm ở bộ ngực, cho nên lần nào cũng công kích vào chỗ này trước, khiến cho cô vô lực phản kháng.

Nhất định là như thế.

"Tôi biết em cũng muốn." Anh dụ hoặc cô, giống như ác ma tà ác đang mê hoặc thiếu nữ ngây thơ, anh dường như đã thành công.

Cô muốn anh, muốn liều lĩnh tiến vào lồng ngực của anh; nếm thử ân ái nam nữ, cá nước thân mật như người ta nói là như thế nào.

Cô muốn, nhưng lại bất chợt thốt ra câu hỏi không hề thích hợp với hoàn cảnh hiện giờ.

"Anh quên tôi là người đã phá hoại hạnh phúc của anh rồi hả? Anh vẫn còn muốn tôi sao? Như vậy anh không cảm thấy có lỗi với Tiểu Linh chứ?"

Lời của cô quả nhiên có hiệu quả tức thời, khiến cho động tác của người đàn ông đang liếm tới liếm lui trên người cô khựng lại. Anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú.

"Cũng đúng." Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng bỏ lại hai chữ này.

Anh đứng dậy, để lại Kiều Kiều một mình lạnh lẽo, trong lòng tràn ngập cảm giác mất mát trống rỗng. Cô dùng hai tay ôm chặt lấy cơ thể, tự mình sưởi ấm.

Kiều Kiều muốn nói với anh, không phải cô thực sự muốn hỏi câu đó, chẳng qua chỉ là vô ý bật thốt lên. Cô muốn anh trở lại bên mình, mang đến hơi ấm an ủi cô.

Tiêu Trung Kiềm cũng có cảm giác mất mát đó, anh không muốn rời khỏi thân thể ấm áp của cô, không muốn cách xa hương thơm mê người kia. Toàn thân anh cao thấp đều mãnh liệt khát vọng có được cô.

Nhưng cô lại kháng cự anh, còn lấy lý do ban đầu anh lừa dối ra để cường bách cô đẩy đưa cùng mình mà đối phó anh; làm anh á khẩu không trả lời được.

Bởi vì cô nói đúng, không có sai!

Đáng chết!

"Em muốn sửa sang lại gì đó thì làm luôn đi, tôi đi ra ngoài mua một số vật dụng cần thiết." Lấy một cái cớ rồi đi, cách xa khỏi cô; nếu không anh không thể đảm bảo mình sẽ ngăn được bản thân không nhào về phía cô một lần nữa.

Lại thêm một lần, anh đá trúng đá tảng, thất bại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 5.2

Ngăn lại bản thân không phải vì Tiểu Linh, cũng không phải muốn thủ thân vì cô ấy, bởi vì giữa anh và Tiểu Linh chưa từng có gì cả.

Mà hiện giờ, anh đã hôn qua, đã sờ qua yêu nữ mê hoặc kia, không những thế còn có dấu hiệu càng ngày càng nghiện.

Không phải Tiêu Trung Kiềm chưa từng có phụ nữ, tuy ở phương diện tình cảm không quá thành thực, nhưng đối với thân thể phụ nữ lại không hề xa lạ.

Vậy mà chưa từng có người nào giống hoa anh túc như Đồ Kiều Kiều, khiến cho anh đã nếm phải một lần là không dứt ra được.

Anh vừa hận lại vừa yêu cô gái đó, cô luôn muốn đối nghịch với anh, nhưng đó cũng là điểm khiến anh yêu thích cô.

Nội tâm của anh luôn có một giọng nói không ngừng nhắc nhở, đừng chạm tới yêu nữ này, bằng không sau này có muốn dứt cũng không dứt ra nổi.

Nhưng thân thể lại mãnh liệt đối nghịch, anh muốn cô. Dù sao cô nợ anh hạnh phúc một đời, việc này phải tính toán cho rõ ràng.

Aiz! Vì sao chuyện đơn giản như vậy vừa gặp phải yêu nữ kia lại phức tạp đến thế?

Nghĩ tới đây, anh không nhịn được thở dài một hơi.

Tiếng thở hắt này kinh động đến các anh em đang ngồi uống rượu nói chuyện phiếm bên cạnh, bàn tay nâng ly của mọi người dừng khựng lại giữa không trung, tất cả từ từ quay đầu lại nhìn lão Đại của mình đang "đau khổ vì tình".

Không ngờ lão Đại lại thở dài! Đúng là một việc lạ đời.

"Lão Đại, đối phó với phụ nữ khó khăn đến vậy sao?" Thạch Lôi khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy!" Tiêu Trung Kiềm bất đắc dĩ nói: "Tôi thấy cứ đụng đến phụ nữ thì việc gì cũng khó khăn."

"Cũng không hẳn thế đâu! Phụ nữ vốn là khắc tinh của đàn ông, đây là chuyện rất bình thường, quan trọng là phải sử dụng đúng phương pháp." Người vừa mở miệng là một anh chàng nhỏ con đáng vẻ lạnh lợi. Trông anh ta như vậy thôi nhưng với bộ dạng vừa mắt rất nhiều phụ nữ nên cũng khá đào hoa.

"Này Hầu Tử, nghe cậu nói có vẻ cậu rất dày dặn kinh nghiệm, sao không dạy mấy chiêu cho lão Đại của chúng ta đi?" A Sam ngồi đối diện lên tiếng, vừa nói vừa rót cho Hầu Tử một ly rượu.

"Phụ nữ đều thích giả bộ khách sáo, đó là vì để đàn ông có thể hóa thân đóng vai cảm thú. Nếu đàn ông không nhào tới thì lấy đâu ra em bé bây giờ?"

Tiêu Trung Kiềm gật đầu một cái. Thì ra là thế, vậy anh muốn nhào vào Đồ Kiều Kiều cũng là điều rất bình thường.

"Nhưng phụ nữ là dễ thương yêu, chúng ta không thể đối xử thô lỗ được, làm đau họ, họ sẽ không muốn chúng ta đụng vào. Nếu phụ nữ mà ghét chúng ta thì khỏi nói đến việc xúc tiến tình cảm hay tiến lên một bước gì nữa."

"Tại sao?"

"Bởi vì đàn ông là động vật cảm quan, phụ nữ là động vật cảm tính."

"Sao lại phân biệt ra như vậy?"

"Vì đàn ông không cần bị hấp dẫn vẫn có thể cõng quần, nhưng muốn phụ nữ như vậy thì phải dùng hết biện pháp để hấp dẫn dụ dỗ. Nhưng một khi đã

khơi dậy được ngọn lửa ham muốn tận sâu trong nội tâm của họ rồi, khiến cho họ xuân tâm nhộn nhạo thì tôi đảm bảo cô gái kia nhất định sẽ đốt lão Đại ra thành tro."

Đôi mắt đen thẫm của Tiêu Trung Kiềm chậm rãi bắn ra những tia sáng hưng phấn.

Đốt ra thành tro? Nghe thôi đã thấy thú vị rồi.

Vậy anh sẽ tới thử một chút xem cô có thể thiêu cháy anh hay không.

Ting-ting-ting!

Kiều Kiều liếc nhìn đồng hồ một cái, người có thể đến quấy rầy cô trẻ thế này cũng chỉ có thể là một người.

Nhưng khi mở cửa ra, Kiều Kiều không ngờ lại nhìn thấy thợ sửa ống nước.

Cô tròn to mắt to, chần chừ hỏi, "Anh. sao lại ăn mặc kiểu này?"

"Tôi giúp em sửa vòi nước."

Kiều Kiều nhướn mày, rất muốn ngoáy sạch lỗ tai. Không hiểu sao nghe thấy giọng nói hấp dẫn kia cô lại cảm thấy trong lòng truyền đến dòng điện tê tê.

Không biết là tê dại hay là buồn nôn nữa? Hoặc là hai cũng nên?

Tiêu Trung Kiềm mặc quần jean, cùng áo sơ mi bó sát người, lồng ngực rắn chắc tinh tráng càng thêm hấp dẫn.

Quả nhiên đuổi người đòi nợ lâu ngày có khác, có thể luyện ra được dáng vóc khiến người khác nhìn vào mà chảy nước miếng như thế này.

Đúng là mảnh nam mà! Đột nhiên Kiều Kiều rất muốn sờ bụng anh xem có phải là có sáu múi hay không?

Vừa thoáng nghĩ như vậy, bàn tay đã bất giác đặt ở trên ngực anh, chẳng có một chút dè dặt thực nữ nào mà sờ tới sờ lui.

Về mặt Tiêu Trung Kiềm kinh ngạc nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng im mặc cô sờ sảng. Kiều Kiều hoàn hồn, nhìn tay mình đặt trên lồng ngực tinh tráng của anh một chút, lại ngẩng đầu lên nhìn anh, lại cúi đầu nhìn tay mình.

"A!" Cô hô lên một tiếng, giật mình, vội vàng thu tay lại, sau đó nhanh như cắt chạy về phòng ngủ.

"Vòi nước không bị hỏng, anh đi về đi." Cô xấu hổ che mặt, vừa chạy vừa nói.

"Nhưng. không phải em vừa sờ soạng. rất vui về sao?" Tiêu Trung Kiềm nói với theo, khuôn mặt tuấn tú thoáng hiện lên một màu hồng nhạt.

"Tôi không nghe thấy gì đâu! Anh về nhanh đi." Kiều Kiều vẫn che kín khuôn mặt đỏ bừng, lớn tiếng trả lời. Xấu hổ không để đâu cho hết, không làm gì được nên chỉ có thể giống như cô gái nhỏ giận lẫy ăn vạ, đứng sau cánh cửa giậm chân.

"Được rồi! Nếu vòi nước có bị hỏng thì nhớ gọi tôi." Tiêu Trung Kiềm liếc mắt nhìn cánh cửa phòng Kiều Kiều vừa chạy vào một cái, sau đó tiếc nuối rời đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, Kiều Kiều len lén hé cánh cửa phòng ngủ ra nhìn, thấy anh không còn đứng đó nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Trời ạ! Đồ Kiều Kiều, mi vừa mới làm cái gì? Người đàn ông kia rõ ràng muốn quyến rũ mi, hơn nữa còn hấp dẫn đến mức khiến người ta muốn chảy máu mũi, thế mà mi không biết nắm chắc cơ hội là sao?!

Kiều Kiều đi về phía gương lớn, lơ đãng liếc qua một cái, lập tức bị gương mặt đỏ như Quan công phản chiếu trong gương dọa cho giật mình.

Ai da! Mặt đỏ quá đi!

Mấy ngày sau.

Ting-ting-ting!

Kiều Kiều chạy ra mở cửa, "Anh lại muốn làm gì?"

"Gas của em chắc hết rồi hả?"

Lần này đổi sang ôm thêm bình gas, hơn nữa còn lộ ra nửa người trên. Nhìn thấy hình ảnh "bán nude" của Tiêu Trung Kiềm, Kiều Kiều cảm thấy có một dòng chất lỏng ấm áp từ mũi mình chậm rãi chảy xuống.

"Em chảy máu cam " Anh tốt bụng nhắc nhở.

"Ồi!" Kiều Kiều vội vàng bật mũi lại, xoay người chạy vào trong phòng, sau đó không đi ra ngoài nữa.

Tiêu Trung Kiềm hài lòng mỉm cười. Quả nhiên quyền rũ cô gái mình thích là một chuyện rất thú vị.

Chỉ cần cho cô một kích cuối cùng nữa thôi, khiến cho cô xuân tâm nhận nhạo, sau đó anh có thể. . . . Nghĩ tới đây, Tiêu Trung Kiềm không nhịn được ngẩng mặt lên trời cười lớn.

Ừm! Vậy mai lại đến tiếp, nên hóa thân thành nhân vật gì đây nhỉ?

Nghe được tiếng cười to của người đàn ông bên ngoài, Kiều Kiều vừa tức tối lại vừa xấu hổ, "Làm gì mà cười lớn như vậy?"

Hôm sau, khi nghe được tiếng chuông cửa, khoe miệng Kiều Kiều không nhịn được khê cong lên. Cô đột nhiên phát hiện ra mình khá là mong chờ không biết hôm nay Hấp Huyết Đại vương kia sẽ diễn kiểu nhân vật nào?

Nhưng khi mở cửa ra, nhìn thấy người tới khiến nụ cười trên mặt cô trở nên cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: CHƯƠNG 6.1

Hắc hắc! Hôm nay hóa thân thành nhân viên bưu tá. Tiêu Trung Kiềm vui vẻ cúi đầu nhìn bộ trang phục trên người mình.

Phải công nhận a Lê thật lợi hại, có thể giúp anh tìm được bộ chế phục vừa người như thế này.

Chỉ có điều. . . . Liệu cô gái kia nhìn nhân vật nhân viên bưu tá có thể động lòng hay không đây?

Vừa đi vừa tự hỏi cũng gần đến nơi, từ xa đã thấy trước cửa nhà Kiều Kiều có chút ồn ào, Tiêu Trung Kiềm tiến lại gần hơn mới thấy tiểu yêu nữ nhà anh đang bị một người đàn ông trung niên lôi lôi kéo kéo!

"Cùng ba đi về."

"Tôi không muốn."

"Con! Con muốn khiến ba tức chết hả?"

"Dù sao ông tức chết cũng không lo không có ai chuẩn bị hậu sự cho ông. Không phải ở nhà ông đã có một bà vợ dịu dàng cùng đứa con ngoan ngoãn giỏi giang rồi sao?"

"Nghịch nữ!"

Kiều Kiều còn chưa kịp phản ứng, trước mắt thoáng qua một bóng đen, ngay sau đó cô cảm thấy má phải của mình đau rát.

"Á!" Bàn tay to lớn lôi kéo hất cả người cô ra ngoài, Kiều Kiều ngã nhào xuống đồng bùn đất lạnh như băng trước cửa. Trời vừa mưa to nên người cô nhanh chóng dính đầy bùn, dáng vẻ vô cùng chật vật.

"Hôm nay có phải đánh chết mày cũng phải đem thi thể của mày về nhà." Người đàn ông trung niên hung tợn giơ tay lên cao, nhưng không còn cơ hội hạ xuống nữa, bởi vì nó đã bị một bàn tay khác vặn lại, lực đạo lớn đến mức khiến cho người đàn ông kia đau mà oằn người xuống đất.

"Đau quá!" Đồ Thượng Ngôn đau đớn nhìn người đàn ông trẻ tuổi mặc trang phục nhân viên bưu tá trước mắt, muốn mở miệng mắng to nhưng lại bị vẻ mặt toát ra sát khí lạnh lẽo của anh làm cho khiếp sợ, á khẩu không nói được gì.

Thật là đáng sợ, anh ta chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy cái chết đang tới gần rồi.

"Cô gái này là người ông có thể tùy tiện đánh sao?" Tiêu Trung Kiềm lạnh lùng nói.

"Á á á!"

Đồ Thượng Ngôn đột nhiên gào khóc, đó là bởi Tiêu Trung Kiềm tăng thêm lực vặn tay. Ngón lửa tức giận làm cho anh có xúc động muốn bóp chết tên đàn ông đã đánh Kiều Kiều này, cái tay của ông ta cũng bẻ gãy luôn đi.

Tiếng gào thét như heo bị mổ không ngừng vang lên, Đò Thượng Ngôn muốn giãy ra nhưng lại không đủ sức lực. Người đàn ông trẻ tuổi này biết phải lợi dụng huyết đạo nào để làm cho đối thủ không thể nhúc nhích.

"Kiều Kiều, con mau kêu người đàn ông này thả ba ra đi, ba chỉ là quan tâm con thôi mà."

"Ba??" Tiêu Trung Kiềm như rụng mảy, ngay sau đó lửa giận còn bùng cháy hơn, bàn tay càng thêm dùng sức, "Con gái cũng đã ngã xuống như vậy mà còn hung hãn định đánh thêm. Bây giờ tôi thay mặt những đứa nhỏ đáng thương trên thế giới bị ba hành hung trừng phạt ông."

Lời vừa dứt, tiếng heo bị chọc tiết càng thêm thảm thiết.

"Tiêu Trung Kiềm, anh thả ông ta ra."

"Cái gì? Ông ta vừa đánh em đấy, tôi phải bẻ gãy cái tay này." Tiêu Trung Kiềm tàn nhẫn nói.

"Thả ra." Kiều Kiều bình tĩnh nhắc lại, trên mặt còn in năm dấu ngón tay thật rõ ràng thật chói mắt.

Tiêu Trung Kiềm hoàn toàn không muốn bỏ qua đơn giản như vậy, nhưng thấy ánh mắt thống khổ cũng cầu khẩn của cô, anh lại không đành lòng, cuối cùng phải miễn cưỡng buông tay.

"Cút! Hiện tại Kiều Kiều có tôi bảo vệ, nếu để tôi thấy ông xuất hiện một lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua như lần này đâu."

Đò Thượng Ngôn nhìn con gái của mình, "Kiều Kiều, con khiến ba quá thất vọng, không ngờ con lại cùng một nhân viên đưa thư ở chung một chỗ."

"Ông thử nói tiếp xem." Về mặt Tiêu Trung Kiềm hung tợn đe dọa

"Con."

Đò Thượng Ngôn còn muốn nói nữa, Kiều Kiều vững vàng đi đến bên cạnh Tiêu Trung Kiềm, nắm chặt lấy tay anh, kiên định nói: "Tôi đã trưởng thành, sẽ không còn ngoan ngoãn để mặc ông đánh mắng nữa đâu. Người đàn ông này sẽ bảo vệ tôi cả đời, anh ấy thương tôi, yêu tôi, không giống như ông; cho nên tôi hi vọng về sau ông đừng tìm đến tôi nữa. Vào cái ngày mà mẹ tôi chết, tôi cũng không còn ba nữa rồi."

"Thứ con gái bất hiếu này."

Kiều Kiều kéo Tiêu Trung Kiềm đi vào trong nhà, sau đó nhanh chóng khóa cửa lại, ngăn hết tiếng la hét chửi mắng ở bên ngoài.

Kiều Kiều mệt mỏi mất hết sức lực, toàn thân mềm nhũn, Tiêu Trung Kiềm vội vàng ôm lấy cô, giữ cô chặt chẽ ở trong ngực mình.

Tuy còn mang đầy một bụng tức giận, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn cùng bên má phải sưng đỏ của Kiều Kiều, anh nhất thời cảm thấy trái tim mình bị đâm bởi hàng ngàn cây kim sắc nhọn.

Bé cô đặt trên ghế sa lon, anh lặng lẽ đi đến phòng tắm thấm ướt khăn bông, sau đó trở lại, dịu dàng lau đi bùn đất dính trên tay chân Kiều Kiều.

Ai cũng không nói gì, chỉ hành động lặng lẽ, Kiều Kiều cũng ngoan ngoãn để cho anh lau chùi. Ngay cả khi anh cầm bộ quần áo sạch sẽ ra thay giúp cô, cô cũng không kháng nghị.

Sau khi xử lý xong xuôi, chỉ còn lại bên má sưng đỏ, Tiêu Trung Kiềm cầm chiếc khăn có bọc mấy viên đá lạnh chườm lên mặt cô, thấp giọng nói: "Chườm như vậy sẽ bớt sưng, chứ để nó sưng trông xấu lắm đấy."

Kiều Kiều giương mắt, dường như lúc này mới nhận ra sự có mặt của anh, "Tiêu Trung Kiềm."

"Tôi ở đây."

Đứng rồi! Anh ở chỗ này, ở ngay trước mắt cô.

"Anh nói muốn tôi đem hạnh phúc đến cho anh, vậy anh sẽ khiến tôi phải sống bất hạnh sao?"

Tiêu Trung Kiềm nhìn cô chăm chú, có chút kinh ngạc khi phát hiện ra một mặt yếu đuối của cô, khác hẳn với dáng vẻ mạnh mẽ thường ngày, hình ảnh này lại càng khiến nội tâm anh rung động.

Sao cô có thể yếu ớt đến vậy? Để cho anh vì cô mà trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, cảm xúc sôi trào. Nhưng anh tuyệt đối phải trấn định, bởi vì hiện tại thứ cô cần nhất chính là một chỗ dựa vững chắc.

Anh vươn tay kéo cô vào trong ngực, ôm thật chặt, giống như muốn truyền thêm sức mạnh cho cô.

"Mẹ tôi chết là vì ông ta, nếu như không phải ông ta phản bội, ở bên ngoài có tình nhân thì mẹ tôi cũng sẽ không tự sát. Khi để tang còn chưa tới trăm ngày, ông ta đã dẫn cả hồ ly tinh đó về nhà, còn nói là vì sợ tôi không có ai chăm sóc mới muốn tìm một người mẹ cho tôi. Nhưng tôi không muốn, không phải mẹ kế trong truyện cổ tích đều ngược đãi con chồng hay sao?"

"Bà ta ngược đãi em?" Tiêu Trung Kiềm có cảm giác nghẹn họng, vừa khó chịu tức giận lại vừa đau lòng.

"Bà ta mang tất cả hình cùng đồ đạc của mẹ ra đốt hết, tôi có khóc lóc ngăn cản thế nào cũng không được, tôi." Cô nghẹn ngào, "Tôi. đã không còn nhớ rõ khuôn mặt mẹ như trông ra sao nữa. Tôi rất hận, đàn ông vô trách nhiệm chưa nói nhưng tại sao lại đổ hết tội lỗi lên đầu phụ nữ?"

Lỗi mũi Tiêu Trung Kiềm ê ẩm: "Em ghét đàn ông vô trách nhiệm, cho nên mới phá chuyện giữa Tiểu Linh và tôi?"

"Thật ra thì ngay cả bạn trai của Tiểu Linh tôi cũng không quá tin tưởng, chẳng qua anh ta là bác sĩ có thu nhập cao, hơn nữa hai người họ yêu nhau cũng bảy năm rồi." Kiều Kiều thành thật nói.

Nghe được những lời này, Tiêu Trung Kiềm thấy lòng mình chợt nhẹ nhõm.

Hóa ra là vậy, anh còn tưởng rằng anh có chỗ nào không tốt, hại anh ám ức thật lâu.

"Ba em là ba em, đàn ông tốt trên thế giới còn rất nhiều." Nói ví dụ như tôi đây! Tiêu Trung Kiềm ở trong lòng âm thầm phun thêm một câu, nhưng không dám nói ra miệng.

"Nói ví dụ như anh sao?"

Cô gái nhỏ trước mắt ngược lên nhìn anh với đôi mắt đỏ hồng như mèo con, cứ thế nói ra suy nghĩ trong bụng anh..., Tiêu Trung Kiềm cảm thấy khá kinh ngạc, nhưng lại không quá bất ngờ.

Vì cô luôn đặc biệt như vậy, không giống với những cô gái khác. Cô thông minh, bạo dạn, nếu không thì sao có thể khiến trái tim anh rung động một lần nữa?

"Nếu em cho là như vậy, tôi cũng không tiện từ chối." Anh tự nhận mình thật sự là một người đàn ông tốt, ít nhất anh cũng sẽ toàn tâm toàn ý yêu cô gái trước mắt này.

"Thật xin lỗi." Nói xong, cô lại vui đầu mình vào ngực anh, giống như mèo nhỏ ngoan ngoãn chỉ cần chủ nhân thương yêu, "Tôi không nên phá ngang việc theo đuổi Tiểu Linh của anh. Tôi biết đàn ông rất khó quên đi mối tình đầu của mình, nhưng bởi vì thành kiến nhất thời mà tôi làm anh mất đi cơ hội có được tình yêu. Tôi xin lỗi."

"À. không sao." Tiêu Trung Kiềm ọm ừ lấy lệ.

Từ đầu tới giờ anh vẫn lấy lý do cô có lỗi với anh mà đối phó cô, bắt cô phải dây dưa với mình, anh muốn cô phải quỳ xuống nói xin lỗi. Lúc này đã đạt được mục đích rồi, tuy rằng không phải quỳ nhưng nằm cũng miễn cưỡng tính là được đi!

Anh rất muốn vui vẻ mà không hiểu sao một chút cảm giác vui sướng cũng không có? Chỉ có thêm cảm giác đau lòng vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 6.2

Lúc trước, khi đối mặt với Tiểu Linh anh không thấy cảm xúc của mình dao động quá nhiều, nhưng hiện giờ chỉ vừa đụng phải Kiều Kiều một chút, nước mắt cùng sự tủi thân của cô đã khiến anh có xúc động muốn trở thành một bức tường vững chắc bảo vệ chặt chẽ cô ở phía sau, không để cô phải chịu bất kỳ uất ức hay tổn thương nào.

"Nếu lúc trước không phải do tôi, có lẽ bây giờ anh và Tiểu Linh."

"Tiểu Linh cũng không thực sự là mối tình đầu của tôi, chỉ là cô ấy trông giống mẹ tôi mà thôi."

"Mẹ anh?"

"Ừ!" Anh tựa cằm lên đầu cô, chậm rãi nhớ lại, "Mẹ tôi mất khi tôi còn rất nhỏ, tôi luôn nhớ tới bà, còn tự nói với mình, sau này lớn lên nhất định phải tìm một cô gái giống mẹ, sau đó yêu thương cô ấy thật tốt, bảo vệ cô ấy, không để cô ấy bị thương tổn. Như vậy tôi có thể ở cùng mẹ cả đời rồi."

Kiều Kiều khẽ nhích người ra, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, "Anh nói vậy nghe thật đáng sợ."

Như thế có thể coi là loạn luân ấy nhỉ? Kiều Kiều nghĩ thầm trong bụng.

Nhìn gương mặt méo mó của cô, Tiêu Trung Kiềm biết cô gái nhỏ này lại bắt đầu suy diễn vớ vẩn. Anh không thích cô cách mình xa như vậy, liền vươn

tay ôm cô lại gần.

"Nhưng bây giờ tôi không nghĩ như thế nữa."

"Bây giờ thì sao?"

"Tôi muốn tìm một người phụ nữ mà mình thực sự muốn ở chung cả đời, sau đó vĩnh viễn bảo vệ cô ấy."

Kiều Kiều đột nhiên có cảm giác muốn khóc, hơn nữa muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Tại sao lại khóc?"

Cô không biết trả lời ra sao, bởi vì nước mắt không ngừng chảy ra, cái mũi cũng nghẹt lại, khiến cô phải vội vàng há miệng ra hô hấp, không có cách nào lên tiếng nói chuyện, mà chủ yếu là. cô không biết nên mở miệng nói cái gì.

"Quý thích khóc." Tuy là nhẹ giọng trách cứ, nhưng anh vẫn dịu dàng hôn lên từng giọt nước mắt của cô.

Hành động ôn nhu đó lại càng khiến nước mắt cô chảy ra mãnh liệt hơn, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy vạt áo anh như đứa trẻ đang bám lấy mẹ.

"Tiêu Trung Kiềm, anh thật tốt!" Kiêu Kiêu nghẹn ngào nói.

"Đương nhiên rồi, em đem hạnh phúc đến cho tôi, với tư cách là người nắm giữ hạnh phúc của em, dĩ nhiên tôi phải bảo vệ em rồi." Nói xong, anh in trên trán cô một nụ hôn nhẹ, sau đó ôm gọn lấy cô, ở bên cô cho đến khi cô khóc mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ say.

Ngày hôm sau, khí trời thật tốt, tuy rằng không có ánh nắng mặt trời, không khí có chút se lạnh, nhưng khung cảnh xám tro như vậy lại khiến cho Kiêu Kiêu có cảm giác thực lãng mạn.

Cô nhìn sandwich trong giỏ thức ăn, trong lòng suy nghĩ, may mà hôm qua có anh, nếu không mình đã bị hù chết rồi.

Đã thật lâu cô mới khóc một trận lớn đến vậy, dường như là chảy hết nước mắt uất ức tích tụ bao nhiêu năm. Nhưng như vậy cũng tốt, sau khi khóc xong lại có cảm giác được tái sinh sống lại một lần nữa.

Cho nên làm một ít sandwich cho anh ăn, cũng có thể bày tỏ phần nào lòng biết ơn của cô, thuận tiện chứng minh cô không phải loại phụ nữ "không có lương tâm" như anh vẫn nói.

Tuy rằng đã phá hủy một phần hạnh phúc rất nhỏ của anh, nhưng phá thì đã phá rồi, theo đạo lý cũng nên đền bù một chút. Lúc trước cô nói xấu anh cũng đâu có ít.

Mà cũng đâu thể trách cô được, ai bảo anh chuyên cho vay lãi suất cao. Mặc dù bề ngoài là công ty quản lý và cung cấp đường ống, nhưng vẫn là cho vay lãi suất cao nha! Nghe qua cũng đã mất điểm trong mắt người khác rồi. Ban đầu cũng vì thân phận của anh mà Tiểu Linh do dự, rồi lại không thể kháng cự được trước sự khí khái nam tính của anh. Cũng khó trách vì bạn trai của Tiểu Linh là một con một sách mềm yếu, kiêu đàn ông mạnh mẽ như Tiêu Trung Kiềm lại rất thu hút, ngay cả người không muốn dính dáng đến đàn ông như Kiêu Kiêu cũng thấy anh không tệ.

Nghe nói Tiêu Trung Kiềm đang ở gần đây, nên Kiêu Kiêu mới xách đồ ăn đi tới quảng trường gần nhà. Cô từ từ lại gần, thấy có vài người trẻ tuổi đang cho chó ăn, còn vài người khác đang cùng chó chơi trò đuổi bắt.

Phát hiện ra sự có mặt của cô, mấy người đang cho chó ăn đều đứng hết dậy, lạnh lùng cảnh giác chăm chú nhìn cô đến gần.

Mọi người giống như kỵ sĩ canh giữ trước cửa thành, khiến người ngoài không dám xâm phạm.

"Xin hỏi. Tiêu Trung Kiềm có ở đây không?"

"Cô tìm lão Đại có chuyện gì?" Hầu Tử lên tiếng hỏi.

"Tôi có chút chuyện muốn gặp anh ấy."

"Nếu muốn trả nợ thì cứ đưa tiền đây, lão Đại của chúng tôi không chấp nhận việc thanh toán bằng đồ ăn đâu." Một người khác lên tiếng mỉa mai, nhưng trong giọng nói khó nén sự sùng bái đối với lão Đại của mình.

"Hả? À, tôi không có tiền, tôi chỉ muốn đến cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ thôi."

"Không có tiền....thì lấy thân báo đáp là được rồi." Đến lúc này, Hầu Tử cũng đã lờ mờ đoán ra được đây chính là yêu nữ hại lão Đại gần đây ăn không yên không ngủ ngon rồi.

"Cái gì?" Kiêu Kiêu tròn to mắt, sau đó chần chừ hỏi, "Lấy thân báo đáp?"

"Đúng vậy! Cô xem."

Kiều Kiều nhìn theo hướng Hầu Từ chỉ tay, thấy một thiếu nữ trẻ tuổi đang phơi quần áo, ngoại trừ trên đầu nhuộm tóc màu vàng hoe ra thì quần áo cũng khá mộc mạc xuề xòa, thoạt nhìn giống như phụ nữ đã có chồng.

"Ba của cô ta nợ chúng tôi rất nhiều tiền nhưng không trả được nên bị lão Đại mang về để gán nợ. Đừng thấy cô ta còn trẻ tuổi mà coi thường, đối với việc phục vụ chúng tôi và lão Đại, cô ta làm rất chu đáo đấy."

Nói xong, mọi người xung quanh đều cười thật nập mồm, còn Kiêu Kiêu chỉ cảm thấy mấy lời đó rất chói tai.

Cái gì? Ngay cả Tiêu Trung Kiêm cũng như vậy. Kiêu Kiêu đột nhiên cảm thấy tim của mình như bị dao sắc cứa qua.

Đúng là đã nhìn nhầm tên đàn ông đó rồi.

"À hay là anh em mình qua chỗ đó vui vẻ một chút đi!"

"Được được!"

Kiều Kiêu thấy một nhóm người hớn hờ đi về phía thiếu nữ, thiếu nữ kia thấy bọn họ đang tiến lại gần mình, sợ hãi hét rầm lên.

"Làm gì? Muốn chết à? Gào lớn tiếng như vậy." Hầu Từ quát còn to hơn.

Một đồng đàn ông nhanh chóng vây quanh cô gái đáng thương.

Kiều Kiêu tức giận, không nhìn được đầy mấy tên đàn ông không coi luật pháp ra gì kia sang hai bên, vọt tới trước mặt thiếu nữ, giang hai tay ra ngăn lại.

"Các anh quá vô sỉ rồi, sao có thể dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để đòi nợ. Người nợ tiền là ba của cô ấy, tại sao lại bắt cô ấy chịu thay?"

"Nợ của cha thì con phải trả thôi!"

"Đúng vậy! Chuyện bình thường mà."

"Là ai nói? Luật pháp hiện giờ không có quy định như thế, các anh đừng có làm bậy."

"Ồ đâu ra thứ phiền phức này vậy? Lại còn dám nói giọng đó với bọn này, chán sống rồi sao?"

"Sao hả? Mấy người tính đánh phụ nữ à? Mấy người cho rằng tôi sẽ để yên cho mấy người đánh sao? Tôi nói cho mấy người biết, tôi tuyệt đối không để loại hạ lưu như các người bắt nạt cô gái này nữa." Kiêu Kiêu lớn tiếng nói.

"Muốn chết?" Đúng vào thời điểm tên đàn ông tóc vàng dẫn đầu giơ tay lên định hạ thủ, thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Nếu cậu dám ra tay đánh người, tôi đảm bảo lão Đại sẽ tới tìm cậu tính sổ."

"Anh Lê!"

Mấy người kia vừa thấy người đàn ông với bộ dạng hào hoa phong nhã này xuất hiện, lập tức trở nên cung kính có trật tự. Nhìn qua cũng có thể thấy người được gọi là "anh Lê" này có địa vị rất quan trọng đối với bọn họ.

A Lê giống như vương tử diệu dàng đi tới trước mặt Kiêu Kiêu, vươn tay muốn đụng vào thiếu nữ đáng thương kia lại bị Kiêu Kiêu cản lại.

"Đừng có động tay động chân, nếu không tôi báo cảnh sát."

"Báo cảnh sát cái gì?"

"Báo các người. vì đòi nợ mà biến cô gái kia trở thành"

"Trở thành gì?" A Lê nhẹ giọng hỏi, đồng thời, khóe mắt liếc thấy một bóng người cao lớn đang lặng lẽ đi về hướng này.

Tôi vừa đúng lúc!

Kiều Kiêu không biết có người đang chậm rãi đến gần mình, kích động nói to: "Thành công cụ tiết dục."

"Ồ~?"

Tất cả mọi người đều há mồm hô một tiếng, ngay cả người đàn ông đang tới gần cũng ngây ngẩn cả người, nhất thời quên phải bước tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 7.1

"Công cụ tiết dục?"

"Đúng!"

Đáp lại là một tràng cười âm ỉ.

Cười cái gì mà cười? Hay lắm ấy mà cười?

Kiều Kiêu phát hiện ra ngay cả người đàn ông được gọi là anh Lê kia cũng chậm rãi nhếch khóe miệng lên cười. Bộ dạng cũng khá tuấn tú đấy! Nhưng xem chừng vẫn còn thua người nào đó một chút.

Vừa nghĩ tới Tiêu Trung Kiếm, Kiêu Kiêu thoáng giật mình.

Mấy tên đàn ông trước mắt không ai lên tiếng nói câu nào, chỉ ôm bụng cười ngặt nghẽo. Còn về phần thiếu nữ đáng thương kia, cô nàng đỏ bừng mặt, lúng túng nhìn cô.

"Sao? Tôi nói sai cái gì à?" Kiêu Kiêu buồn bực chất vấn.

Đúng lúc này, một đôi tay mạnh mẽ vươn ra từ phía sau, khi cô còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị kéo giật lại, rồi rơi vào trong một lồng ngực ấm áp. Sau đó dưới vô số cặp mắt tròn to của mọi người, Kiêu Kiêu bị người nào đó bắt vào phòng trong.

"Cái đầu bằng cái bóng đèn này của em chứa cái gì thế hả?"

"Tiêu Trung Kiếm!" Lúc này Kiêu Kiêu mới hoàn hồn, lập tức giãy giụa.

Vừa nãy cô cứ ngoan ngoãn để mặc anh lôi vào, chẳng lẽ càng ngày cô càng không có cách nào phản kháng được người đàn ông này nữa hay sao?

"Xem phim 8 giờ tối nhiều quá nên lậm rồi hả? Lại cho rằng chúng tôi có thể làm ra loại chuyện đó." Tiêu Trung Kiếm cười nói.

"Phim truyền hình cũng phản ánh một phần xã hội đấy!" Bị nói trúng tim đen, hai má Kiêu Kiêu nóng bừng, nhưng cả người vẫn dựa trong ngực anh, không giãy ra nữa.

Người được hương thơm trên tóc, ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của cô, Tiêu Trung Kiếm thật sự rất muốn giữ mãi khoảnh khắc này, không muốn buông ra nữa.

Nghĩ lại mà tiếc, tối hôm qua rõ ràng có cơ hội tốt như thế, chẳng biết tại sao anh lại đột nhiên biến thành "chính nhân quân tử" chả làm gì cả, thật là.

Tuy nhiên anh tuyệt đối sẽ không để sai lầm đó lặp lại thêm lần nữa.

"Những người khác làm thế nào tôi không rõ, nhưng tôi và anh em của mình không bao giờ làm ra loại chuyện vô nhân tính ấy được."

"Thôi đi, đừng tưởng rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi, các anh là công ty chuyên cho vay nặng lãi đấy!" Kiêu Kiêu hiển nhiên vẫn không tin.

"Sai, là công ty quản lý đòi nợ."

"Có gì khác nhau à?"

"Khác chứ! Cùng lắm thì chúng tôi sẽ dọa con nợ một chút, chứ không thật sự ra tay bắt người chặt chân gì đó."

Đúng vậy! Nhân viên của công ty có thể nuôi chó lang thang ở trên quảng trường, cũng không hẳn là xấu xa đi!

"Hơn nữa em không nhận ra sao? Tuy rằng mọi người đều trêu ghẹo cô gái đó nhưng người thực sự trêu ghẹo chỉ có một mình Hầu Tử mà thôi."

"Tại sao?"

"Bởi vì ai cũng biết Hầu Tử thích cô nàng, cho nên cô ta sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu." Tiêu Trung Kiếm cười nói.

Thì ra cô lại hiểu lầm anh. Kiêu Kiêu không nhịn được than thở, lòng dạ mình hẹp hòi quá rồi.

"Tại sao em lại tới đây?" Mũi của anh chạm nhẹ lên tóc cô, hương thơm thanh mát quanh quần bên chóp mũi, nhỏ giọng hỏi.

"Tìm anh." Hô hấp của anh như lửa nóng phảng phất qua làn da, khiến Kiêu Kiêu thoáng run rẩy.

"Tìm tôi làm gì?"

"Tôi làm sandwich cho anh."

"Ở đâu? Đúng lúc tôi đang đói."

"Ồ. Chắc là ở bên ngoài!" Bởi vì hiện giờ đồ ăn đã không còn nằm trên tay cô nữa thì chắc là nằm ở bên ngoài rồi.

Tiêu Trung Kiềm hí hóp mắt, sau đó mở cửa ra xem, quả nhiên thấy một đồng người đang há mồm nhai nhồm nhồm.

"A! Bị ăn mất rồi." Kiều Kiều tròn mắt kinh ngạc.

Tiêu Trung Kiềm vọt tới trước mặt đàn em, gõ vào đầu mỗi người một cái, tiếng la oai oái kêu đau liên tiếp vang lên.

"Lão Đại, sao lại đánh tụi em?"

"Đây là sandwich của tôi, ai cho các cậu ăn hả? Hả? Hả? Đây là của tôi, của tôi."

Thấy chỉ vì vài miếng sandwich mà loạn cả lên, Kiều Kiều vội vàng xông tới kéo tay áo Tiêu Trung Kiềm ngăn cản.

"Được rồi! Có sao đâu, bọn họ thích ăn thì cứ để cho bọn họ ăn đi."

Tiêu Trung Kiềm quay đầu, bất mãn nói: "Nhưng đó là do chính tay em làm cho tôi ăn."

Làm gì mà khoa trương tới mức đồ cô làm chỉ để riêng cho anh ăn? Chỉ là vài miếng sandwich thôi mà?

"Anh muốn ăn thì tôi làm tiếp là được! Mà thấy đồ mình làm ra người khác thích ăn như vậy tôi cũng rất vui."

"Thật sao?" Tiêu Trung Kiềm liếc mắt nhìn đàn em vừa giành thức ăn của mình.

Vừa thấy ánh mắt giết người của lão Đại nhà mình quét tới, mọi người không những không nhả sandwich ra mà ngược lại còn nhanh chóng nhét vội vàng vào mồm.

Người nào người nấy đều phồng má tròn mắt lên mà nhai.

Kính quá, sợ anh chạy tới giật của mấy người đó chắc?

"Ngày mai tôi sẽ làm nhiều hơn mang đến." Kiều Kiều cười nói.

"Không phải hiện tại phải làm cho tôi ăn sao?" Giọng nói của Tiêu Trung Kiềm pha lẫn một chút mát mẻ.

Kiều Kiều cười áy náy, "E là không được rồi, bây giờ tôi bận. Phải mau chóng tìm việc thôi, chứ không thì lấy tiền đâu ra mà trả tiền phòng cho anh?"

"Không cần trả tiền!"

Lời này vừa thốt ra, mọi người lại được dịp trở mặt ra một lần nữa. Lão Đại nhà mình từ lúc nào lại hào phóng với chuyện nợ nần tiền bạc như vậy?

Kiều Kiều cũng cảm nhận được những ánh mắt tò mò cùng nghi hoặc xung quanh, cô không muốn mọi người hiểu lầm liền vội vàng nói: "Tôi cũng cần phải lo sinh hoạt phí mà!"

"Tôi cho em."

Ồi trời ơi, hai mắt tròn to muốn rớt ra khỏi tròng luôn rồi, mọi người rất muốn ngoáy lỗ tai, xem có phải mình đã nghe lầm rồi hay không?

Cho thuê phòng miễn phí, sinh hoạt phí sẽ cho, chẳng lẽ. lão Đại muốn nuôi vợ bé?

À không đúng, phải có vợ lớn thì mới gọi là vợ bé được.

Vậy lão Đại là muốn bao nuôi tình nhân?

Kiều Kiều hít sâu một hơi, sau đó tức giận nói: "Đừng tưởng rằng tôi nợ anh một chút ân tình thì có thể lợi dụng được tôi. Tôi không phải loại phụ nữ tùy tiện đó."

Nói dứt lời, cô quay người bước thẳng ra ngoài.

Tay của Kiều Kiều đột nhiên bị một bàn tay to lớn giữ chặt lại, ngăn cản bước chân của cô.

"Buông ra."

"Tôi chỉ cần em đến giúp chúng tôi nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp công ty một chút mà thôi." Tiêu Trung Kiềm nhìn cô, chỉ muốn tìm cách để giữ cô lại.

"Chỉ có vậy?"

"Ừ!"

Chỉ có thế, vậy mà vừa rồi cô còn suy nghĩ lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 7.2

"Nếu em muốn nhân tiện phục vụ cả tôi nữa thì tôi cũng không có ý kiến gì."

Tại sao phải dùng cái loại giọng điệu mập mờ đó để nói chuyện? Làm hại tốc độ đập của tim cô tăng nhanh, cả mặt nóng bừng như bị thiêu cháy, chắc chắn là cực kỳ đỏ cho coi.

"Đừng có nói nhảm." Kiều Kiều hờn dỗi.

"Vậy có muốn nhận công việc này hay không?" Tiêu Trung Kiềm mở miệng hỏi.

"Tiền lương bao nhiêu?"

"Tùy ý em."

"Đãi ngộ tốt thế sao?"

"Nói như vậy nghĩa là đồng ý hả?"

"Ừ!" Kiều Kiều gật đầu một cái.

"Tốt, vậy ‘đánh dấu’ đi, đã nói rồi thì đừng có hối hận đấy, người nào không giữ lời thì là con chó nhỏ."

"Được rồi được rồi!" Lại còn chơi cái trò ngoắc tay đánh dấu trẻ con này, đúng là ngây thơ. Kiều Kiều không nhịn được bĩu môi.

Cô giờ ngón út ra cùng anh ‘đánh dấu’, nhưng Tiêu Trung Kiềm đột nhiên lại nhào tới, mạnh mẽ hôn lên môi của cô.

Á! Thì ra cách ‘đánh dấu’ của anh.....là như thế này!

"Đã hết tháng rồi, em nghĩ chúng ta cần bàn đến vấn đề tiền thuê phòng." Kiều Kiều nghiêm nghị nói.

"Tiền thuê phòng?" Tiêu Trung Kiềm cả miệng chất đầy trứng.

Vì để thỏa mãn cái dạ dày của mọi người mà Kiều Kiều cũng nhanh chóng trở thành đầu bếp đệ nhất thiên hạ rồi, mà chỉ cần Tiêu Trung Kiềm làm việc xong sẽ chạy ngay về nhà ăn cơm cô nấu.

"Anh đã nói là không cần, em còn nhắc đến chuyện đó làm gì?"

"Nhưng ở không thể này em thấy không ổn cho lắm."

"Vậy em trả cũng được."

"Anh muốn lấy bao nhiêu?" Không ngờ nói khách khí mấy câu mà người đàn ông này đã đồng ý thu tiền ngay được! Biết thế đã chả nhắc đến làm gì.

"Anh không lấy tiền."

"Không lấy tiền thì lấy cái gì?"

Ánh mắt Tiêu Trung Kiềm đột nhiên thay đổi, phát ra ánh sáng nóng rực, nhìn chăm chú vào thân thể cô, khiến cho Kiều Kiều hô hấp có chút khó khăn.

Cô đã lờ mờ đoán ra được anh muốn lấy cái gì thay thế tiền thuê phòng rồi.

Anh muốn cô!

"Em chịu cho không?" Giọng nói anh khàn khàn, lên tiếng hỏi.

Cô từ chối trả lời.

Anh cười đắc ý, "Nếu không chịu thì cứ ngoan ngoãn mà ở đây đi, đừng nhắc lại chuyện tiền thuê nữa. Anh nói rồi, em có thể ở cùng anh."

Nhưng cái chính là Kiều Kiều không muốn anh nói cho người khác biết cô ở cùng anh, người ngoài nghe qua còn tưởng rằng giữa hai người đã có quan hệ mờ ám gì đó.

Kể từ sau sự kiện hôm đó, gần như lúc nào Tiêu Trung Kiềm cũng dính lấy cô, còn đem một đồng tài liệu lớn đến phòng khách nhà cô mà xử lý. Làm vậy chỉ vì muốn được nhìn thấy cô, hành động đó khiến người khác không thể không nghi ngờ.

Đồng thời, Kiều Kiều cũng thấy được sự chăm chỉ trong công việc của anh, phát hiện ra công ty anh đang quản lý so với những ngân hàng tư nhân vì muốn đòi tiền mà không chừa bất kỳ thủ đoạn nào như trên báo đài đưa tin khác nhau hoàn toàn.

Lúc trước ba của Tiêu Trung Kiềm điều hành công ty này cũng làm theo những ngân hàng vô nhân tính kia, nếu gặp phải con nợ ngoan cố không chịu trả tiền thì ra tay đòi nợ vô cùng tàn bạo. Nhưng kể từ lúc tiếp nhận việc kinh doanh sau khi ba qua đời, anh quyết định cần thay đổi cách thức hoạt động của công ty.

Có tiền thì trả tiền, còn không thì làm việc mà trả nợ. Tiêu Trung Kiềm sẽ sắp xếp việc làm cho bọn họ, sau đó sẽ trừ dần vào tiền lương hàng tháng.

Dù sao cũng chỉ là muốn lấy tiền mà thôi, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là con nợ phải có đủ khả năng để làm việc trừ nợ.

Cô gái lúc trước mà Kiều Kiều hiểu lầm là bị bắt nạt cũng thỉnh thoảng tới đây giúp đỡ cô, do đó cô mới biết, ba của cô ta nợ tiền không trả, lại còn bỏ trốn, để lại cô ta một mình không nơi nương tựa.

Bề ngoài là bị giữ lại gán nợ, nhưng thực chất là được Tiêu Trung Kiềm giúp đỡ có chỗ ở tạm; bắt đầu cuộc sống giặt giũ cơm nước cho những anh em trong công ty, nhưng cô năng làm không được tốt, cho nên mới bị những người khác cười nhạo, trêu chọc.

Hiện tại có thêm Kiều Kiều, cô ta chỉ cần ngoan ngoãn nghe lệnh Kiều Kiều là được. Cuộc sống cũng khá hơn nhiều, có ý nghĩa hơn so với cuộc sống lang phí thời gian lúc trước.

Càng ngày Kiều Kiều càng có cái nhìn khác về con người của Tiêu Trung Kiềm.

Người này bề ngoài thoạt nhìn có vẻ lạnh lùng bất cần nhưng trong đầu lại có rất nhiều ý tưởng. Nhưng đó chỉ là trong sự nghiệp mà thôi, chứ thật ra ẩn sâu trong nội tâm, anh cứ như cậu nhóc con mải mà chưa trưởng thành.

"Không cho phép anh bỏ ra." Thấy Tiêu Trung Kiềm gấp ớt xanh từ bát của anh sang bát của mình, cô ngược đầu lên, không vui trách cứ, sau đó gấp trả lại, "Đàn ông con trai sao lại không ăn được cái này chứ."

Cô phát hiện ra rất nhiều lần anh đều bỏ ớt xanh ra ngoài, tật xấu này nhất định phải trị.

Tiêu Trung Kiềm nhăn mặt, làm như ớt xanh trước mặt như một loại độc dược kinh khủng, "Ớt xanh em nấu ăn không ngon."

Hừ! Tên đàn ông đáng ghét này, lại đổ hết vắn đề lên đầu cô, quá đáng.

"Hay thật đấy, bản thân không dám ăn thì chê người khác nấu không ngon sao?"

Bị nói trúng tim đen, gương mặt tuấn tú của Tiêu Trung Kiềm chậm rãi ửng đỏ.

"Ăn nhanh mau, em còn dọn dẹp."

Tiêu Trung Kiềm giống như cậu nhóc đáng thương nhìn cô chăm chú, ánh mắt mờ to cầu khẩn, khiến cho người khác nhìn vào không nhịn được mềm lòng.

Nhưng sao mà phải kén ăn như vậy nhỉ? Ăn ớt xanh rất tốt cho cơ thể mà.

Không được! Vì sức khỏe của anh, cô tuyệt đối phải dứt khoát, mà không phải chỉ là ớt xanh thôi sao, cũng đâu phải thuốc độc.

Thấy Kiều Kiều kiên quyết không thỏa hiệp, nhất định bắt anh phải ăn. Tiêu Trung Kiềm chán nản cúi xuống trừng mắt nhìn ớt xanh thật lâu.

"Không phải anh nói muốn mời em đi xem phim à?"

"Đúng vậy!" Mây đen ào não lập tức tiêu tan, ánh sáng mong đợi phát ra chói lọi.

"Nếu anh ăn hết chỗ ớt xanh này thì tối nay chúng ta đi."

Kiều Kiều nói xong thì nhìn anh, hai người bốn mắt nhìn nhau, ngậm trao đổi điều kiện.

Bất chợt, Tiêu Trung Kiềm cầm đĩa lên vơ toàn bộ ớt xanh có trong bát vào miệng, cắn qua loa mấy cái, uống một ngụm nước to rồi nuốt xuống.

"Bây giờ tối anh tới đón em."

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 8.1

Không phải Kiều Kiều chưa từng cùng nam sinh đi đến rạp chiếu phim, khi còn học ở trường, xem phim gần như là thú tiêu khiển của cô mỗi ngày, nhưng chưa có lần nào đi lại phải chuẩn bị kỹ như lần này.

Rất cuộc là phải mặc trang phục như thế nào mới đẹp đây?

Đứng ở trước gương ngắm nghía một hồi, cô thấy trên khuôn mặt phản chiếu trên đó không che giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

Không ngờ ngày trước mình ghét Tiêu Trung Kiềm như vậy, mà hiện tại ngày nào cũng muốn ở cùng một chỗ với anh.

Tuy lúc nào anh nói chuyện cũng lạnh nhạt, nhưng lại luôn để lại ấn tượng thật sâu trong lòng người khác.

Ừm xem nào. mặc hấp dẫn một chút cũng không tệ, có thể thấy bộ dạng anh chảy máu mũi cũng rất thú vị.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Kiều Kiều nhìn đồng hồ treo tường một chút, mới có sáu giờ, người đàn ông này đến sớm vậy?

Cô chạy ra mở cửa, nhưng người bên ngoài lại không phải người mà cô đang đợi.

"Quản lý Diệp!" Tại sao lại là anh?

"Hi! Kiều Kiều, tôi có thể nói chuyện với em một lát không?"

"Nhưng tôi."

"Chỉ một lát thôi. Tôi vừa vào đây thấy đầu ngõ có một quán cafe, chúng ta qua đó nhé?."

Kiều Kiều trầm nghĩ vẫn còn dư thời gian, vì vậy gật đầu một cái, "Được, anh đi tới đó trước đi, tôi đi thay quần áo rồi ra ngay."

"Ừ."

Kiều Kiều quay về phòng, cởi quần áo chỉ còn lại nội y trên người. Cả giường bày la liệt váy vóc mà cô vẫn chưa chọn được cái nào ưng ý để mặc đi xem phim hôm nay, thật là.

Khi cô vẫn còn đang lựa chọn thì bỗng nghe thấy bên ngoài xuất hiện một giọng nói khác.

Cô thoáng sững sốt, không phải Tiêu Trung Kiềm đấy chứ?

Kiều Kiều yên tĩnh tập trung lắng nghe, quả nhiên đúng là tên đàn ông kia đang ở ngoài cửa sổ giọng ——

"Anh là ai?" Giọng của Tiêu Trung Kiềm lạnh như băng ẩn chứa sự cảnh giác mãnh liệt, trực tiếp ép hỏi, "Không đi nhầm nhà đấy chứ?"

Người đàn ông này, sao có thể nói chuyện với quản lý Diệp như vậy? Kiều Kiều tiện tay khoác vội cái áo ngủ rồi xông ra.

"Trung Kiềm, sao anh tới sớm thế?"

Tiêu Trung Kiềm nhìn chằm chằm Kiều Kiều vừa đi ra, thân thể dưới lớp áo ngủ dài viền tơ như ẩn như hiện, tóc tai tán loạn, khuôn mặt ửng hồng, còn

khẽ thở gấp.

Sao cô lại thở gấp? Là vừa làm chuyện gì đó nên mới thở gấp sao?

"Tôi không nên tới sớm ư? Tôi đến sớm nên đã phá hỏng chuyện gì à? Hay không biết chừng đã tới muộn rồi cũng nên?"

Cảm nhận được sự tức giận trong lời nói của anh, Kiều Kiều sừng sốt một chút, sau đó lại nhận ra sự nhục nhã cùng khinh bỉ trong ánh mắt anh dành cho mình, cô mới chợt hiểu hiểu ra.

"Chẳng lẽ anh cho rằng em vừa."

Cô còn chưa nói hết, Tiêu Trung Kiềm như con báo giận dữ lao vào đánh Diệp Hưng Thiên, chỉ một quyền đã làm cho đối phương ngã trên mặt đất.

"Tiêu Trung Kiềm, anh làm cái gì vậy?"

Tiêu Trung Kiềm ngồi trên người Diệp Hưng Thiên, bàn tay dùng sức túm lấy cổ áo anh ta, trừng mắt nhìn Kiều Kiều, "Nói cho anh ta biết quan hệ giữa em và tôi là gì?"

"Hai chúng ta làm gì có quan hệ chứ?" Cô liều mạng muốn kéo Tiêu Trung Kiềm ra khỏi Diệp Hưng Thiên, nhưng không hề có một chút tác dụng, không những thế còn để lỏng vạt áo lộ ra nội y hấp dẫn mới mua.

Nếu là trước kia, nhất định Tiêu Trung Kiềm sẽ cảm thấy rất hưng phấn, nhưng hiện tại khi nghĩ đến áo lót gợi cảm đó cô mặc không phải để cho anh nhìn, mà là cho người đàn ông khác hưởng thụ, sao anh có thể chịu đựng được?

Sắc mặt của Tiêu Trung Kiềm xanh mét, sau đó mang hết lửa giận trút lên người tình địch. Anh dùng sức đè mạnh xuống người Diệp Hưng Thiên làm anh ta kêu lên đau đớn.

"Tiêu Trung Kiềm, anh mau buông anh ấy ra đi! Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Nguyên nhân em không muốn cho tôi là vì anh ta sao?"

"Em Anh." Cái gì mà cho hay không cho? Bây giờ là thời điểm để hỏi cái này hả? Hơn nữa cô đã thâm mến quản lý Diệp lâu như thế, dù hiện tại cô có thay lòng thì cũng không thể thừa nhận ngay trước mặt người ta được chứ, làm vậy quá mất mặt.

Tuy nhiên, đàn ông đã bị ghen tuông làm cho mờ mắt thì đâu nghĩ nhiều được như vậy. Tiêu Trung Kiềm rất cần Kiều Kiều xác nhận danh phận cho anh, anh muốn mình phải có danh phận mình nên có, chính là bạn trai của cô.

"Không trả lời tức là ngầm thừa nhận phải không?"

"Sao anh lại ngang ngược như vậy? Người ta là người văn minh, không chịu nổi được hành động thô lỗ này của anh đâu. Nếu anh làm anh ấy bị thương, em sẽ."

"Em sẽ thế nào? Muốn tính sổ với tôi à? Đã vậy tôi càng muốn làm anh ta bị thương, đè chết anh ta đấy?" Tiêu Trung Kiềm nghiêng răng nghiêng lợi nói, dùng lực toàn thân đè thật mạnh xuống người đàn ông bên dưới, trong lòng bị ngọn lửa ghen tị điên cuồng thiêu đốt.

"Tiêu Trung Kiềm, anh dám hành động vô pháp vô thiên như thế hả?"

"Có gì mà không dám? Em cho rằng tôi không dám sao?" Anh lạnh lùng nói: "Đừng quên em còn nợ tôi."

"Nhưng quản lý Diệp đâu có thiếu nợ anh! Huống chi, em em đã nói em sẽ chịu trách nhiệm, anh còn muốn thế nào nữa? Mau thả anh ấy ra."

"Kiều Kiều, em nợ anh ta bao nhiêu tiền? Đừng sợ, tôi sẽ giúp em trả." Một màn anh hùng cứu mỹ nhân của Diệp Hưng Thiên càng thêm kích thích Tiêu Trung Kiềm.

"Ồ! Quan tâm nhau quá nhỉ, mày và người phụ nữ này đã ngủ với nhau chưa? Mày có biết cô ta rất thích tao sờ cô ta không."

"Tiêu Trung Kiềm, anh đang nói linh tinh cái gì thế?" Kiều Kiều bất ngờ vọt tới bên người Tiêu Trung Kiềm, dùng sức đẩy mạnh anh ra khỏi người Diệp Hưng Thiên. Tiêu Trung Kiềm mất trọng tâm ngã nhào xuống mặt đất.

Kiều Kiều không để ý tới anh, chỉ chú ý nhìn xem Diệp Hưng Thiên có bị thương hay không.

"Quản lý Diệp, anh không sao chứ? Đừng nghe anh ta nói hươu nói vượn, chúng ta đi thôi."

"Đồ Kiều Kiều, nếu em đi cùng với anh ta, hậu quả tự mình gánh chịu." Tiêu Trung Kiềm gằn ra từng tiếng.

"Em thật không ngờ anh lại ấu trĩ như vậy, uống cho em đã từng cho rằng anh là người tốt, còn bắt đầu có chút thích anh."

"Thích anh?" Tiêu Trung Kiềm thoáng sừng sốt, sau đó vội vàng hỏi: "Kiều Kiều, em nói là em thích anh?"

"Nhưng bây giờ thì quá chán ghét rồi."

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng Kiều Kiều không khác nào xô nước lạnh dội lên người Tiêu Trung Kiềm, dập tắt lửa giận cùng ghen tỵ đang cháy ngùn ngụt trong lòng anh. Toàn thân Tiêu Trung Kiềm cứng ngắc, ngồi bất động trên mặt đất, thật lâu cũng không động đậy. Ngay cả khi Kiều Kiều thay quần áo xong, kéo Diệp Hưng Thiên đi mất, anh cũng không có phản ứng.

"Đúng là một buổi tối náo nhiệt." Diệp Hưng Thiên sờ sờ khoe miệng vẫn còn đau đớn, có thể biết Tiêu Trung Kiềm đã dùng lực mạnh đến mức nào.

Nhưng cũng khó trách anh ta lại ra tay nặng như vậy, điều này chứng tỏ anh ta rất quan tâm cô gái nhỏ trước mắt này.

"Quản lý Diệp, anh thực sự không muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút sao? Tên đàn ông kia cũng thật nặng!" Kiều Kiều cảm thấy rất có lỗi, đồng thời cũng cảm thấy bức mình với Tiêu Trung Kiềm. Sao anh có thể làm ra chuyện mất mặt như thế được cơ chứ?

Lúc trước Kiều Kiều không dám để cho quản lý Diệp biết tình cảm của cô dành cho anh, bây giờ sau khi phát hiện ra trái tim mình đã nghiêng về phía Tiêu Trung Kiềm thì lại càng không muốn để cho quản lý Diệp biết được chuyện này.

"Nói như vậy em cũng từng bị anh ta đè qua?" Diệp Hưng thiên trêu ghẹo hỏi.

"Quản lý Diệp. Tôi. Tôi." Kiều Kiều mở to mắt, gương mặt càng ngày càng đỏ, gần như sắp bị thiêu cháy.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 8.2

Diệp Hưng Thiên sáng khoái cười, "Thật xin lỗi, tôi hỏi trực tiếp quá, nhưng đừng trách tôi nhé, bởi vì tôi đang ghen."

"Cái gì? Ghen?" Hôm nay là là cái ngày vậy? Trong vòng một ngày mà có hai người đàn ông tranh chấp giành giật cô?

Mặt trời mọc từ phía tây rồi sao?

Từ lúc nào cô lại có giá trị như vậy?

"Tôi thật sự đang ghen. Khi em vẫn còn ở công ty, tôi đã không nắm chắc được cơ hội, hiện tại. . . ." Diệp Hưng Thiên lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Kiều, buồn bã phát hiện bộ dạng của cô bây giờ toát ra hương vị hạnh phúc.

Có lẽ là do ảnh hưởng của người đàn ông có dáng vẻ lãng tử thích ăn dấm chua hưng hân vừa nãy đi!

Diệp Thiên Hưng thật hận, tại sao anh không phải là người khiến đóa hoa mềm mại này nở rộ?

"Tôi đã đến muộn rồi, đúng không?" Anh tràn đầy tiếc nuối nói.

"Tôi vẫn chưa rõ lắm, quản lý Diệp, ý của anh là."

"Tôi thích em, tuy rằng biết hành động của mình đã quá chậm, nhưng tôi vẫn hy vọng em có thể suy nghĩ lại một chút, dù sao." Diệp Hưng Thiên thoáng dừng lại, sau đó kiên định nói tiếp: "Dù sao em cũng đã từng thích tôi, không phải sao?"

Kéo thân thể có chút mệt mỏi trở về nhà, Kiều Kiều cũng chẳng muốn bật đèn nữa, bởi vì tối nay ánh trăng rất đẹp.

Ánh trăng huyền ảo qua ô cửa sổ chiếu vào trong nhà, làm cả căn phòng như chìm trong thế giới huyền bí mộng mơ, dường như sẽ có một thiên sứ hạ xuống nơi này bất cứ lúc nào.

Chỉ có điều chờ đợi cô không phải là thiên sứ, mà lại là một ác ma đáng sợ.

Cô đã trở lại, rốt cục cũng trở lại.

Tiêu Trung Kiềm nhìn gương mặt ửng hồng của Kiều Kiều, còn có mái tóc vốn được buộc lên lúc trước bây giờ lại thả xuống, sự thay đổi này khiến lòng anh trào dâng lên một cảm xúc mãnh liệt.

Anh kinh ngạc trước sự phản bội của cô, khó khăn ngồi một mình nơi đây, còn cô vẫn rạng rỡ như vậy, không có lấy một chút áy náy hay bất an, cùng lắm thoát nhìn chỉ có hơi mệt mỏi.

Tại sao lại mệt mỏi?

Chẳng lẽ là vì tên phản tử tinh anh gì đó kia làm cô mệt chết rồi?

Tiêu Trung Kiềm hít một hơi thật sâu, áp chế lửa giận cùng sự ghen tuông đè nén trong tim anh đã lâu.

Âm thanh thờ đốc làm Kiều Kiều sững sốt, cô lập tức quay về phía phát ra tiếng động, phát hiện có một bóng người đang ngồi trên chiếc ghế salon ở trong góc.

Dường như không chịu nổi sự ngây ngô cùng kinh ngạc của Kiều Kiều, người kia đột nhiên nhảy dựng lên, hùng hổ đi nhanh về phía cô.

Cái loại khí thế áp bức kinh khủng đó làm Kiều Kiều không tự chủ được liên tục lùi lại, cho đến đụng phải vách tường mới nhận ra mình đã không còn đường lui.

"Đồ Kiều Kiều."

Cô xoay người muốn chạy về phía cửa, nhưng lập tức bị một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt lại.

Bàn tay đó dùng sức thật lớn, khiến cô không thể động đậy.

"Muốn đi đâu? Không phải vừa về đến nhà sao?"

Bên tai truyền đến giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi, da đầu Kiều Kiều thoáng tê dại.

"Anh ở chỗ này thì em không muốn ở đây nữa."

"Nhanh như vậy à!"

"Cái gì mà nhanh như vậy?"

"Nhanh chóng quyết định phân chia giới tuyến rõ ràng với tôi?"

Phân chia? Người đàn ông này thế mà cũng biết mấy từ lóng thịnh hành gần đây, xem TV nhiều quá rồi.

"Buông em ra."

"Nếu tôi không buông thì sao?"

"Rốt cuộc anh muốn làm gì? Không phải em đã nói rõ ràng em không thích hành động cố tình gây sự của anh hay sao? Hôm nay anh đánh quản lý Diệp như thế là không đúng."

"Em đang đau lòng?"

"Anh chất vấn như thế anh là bạn trai em vậy."

Lời của cô giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào tim anh, cuối cùng cũng thành công chọc cho dã thú bị thương nổi điên. Tiêu Trung Kiềm quyết định làm ra đòn phản kích cuối cùng.

Anh vươn tay giữ chặt lấy bả vai cô, đè mạnh cô vào vách tường, ánh mắt tràn ngập lửa ghen bùng cháy, sắp không thể khống chế bản thân mình được nữa.

"Tôi cho rằng tôi là bạn trai của em."

"Em không nghĩ chúng ta đạt tới loại quan hệ đó." Kiều Kiều rõ ràng là khẩu thị tâm phi, tuy trong lòng không nghĩ như vậy nhưng vẫn mạnh miệng nói.

"Tất cả những điều đã xảy ra giữa chúng ta, đều không chứng tỏ được điều gì sao?"

"Đúng vậy." Trời ạ! Cô không hề muốn nói như thế, nhưng lòng tự ái to đùng lại khiến cô nói lung tung.

"Tại sao?"

Kiều Kiều không nói gì, cũng không biết nên nói với anh thế nào.

"Em nói đi!"

Tiêu Trung Kiềm rống to làm thân thể cô co rúm lại, sau đó cũng lớn tiếng phản kích: "Chẳng qua cũng chỉ là hôn môi, ôm nhau vài lần, không có nghĩa là chúng ta có quan hệ gì đó."

A! Chết chắc. Kiều Kiều ở trong lòng âm thầm kêu khổ.

Quả nhiên, lửa bị quạt càng lúc càng lớn, mà hiển nhiên người quạt lửa ở đây là cô.

"Tốt lắm, trước kia tôi đối xử quá lịch sự với em rồi. Sớm biết em là loại phụ nữ hạ tiện như thế này, tôi cũng không cần phải từng bước từng bước cố gắng. Nói sớm không phải xong rồi sao, tôi tiếp được."

"Anh muốn làm cái gì?" Kiều Kiều tức giận đến phát run, anh dám nói cô là loại phụ nữ hạ tiện!

"Em có kêu khóc to hơn cũng không ngăn cản được hành động tiếp theo của tôi đâu. Dù em có trách tôi, hận tôi thì cũng vậy, bởi vì tôi muốn em. Tôi không thể chờ thêm được nữa, cái loại áp lực lo lắng em có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào khiến cho tôi thật khó chịu."

"Cho nên?" Cô lạnh lùng nhìn anh chằm chằm.

"Cho nên em chấp nhận đi!" Bàn tay khổng lồ của Kiều Kiều dùng thêm sức, gần như khiến cô đau kêu thành tiếng.

"Anh cho rằng tôi sẽ khóc sao?" Cô sẽ không dễ dàng đầu hàng.

"Không là tốt nhất."

Cho rằng cô đã phản bội mình, trái tim bị thương của Tiêu Trung Kiềm càng thúc đẩy lửa giận lan tràn không thể khống chế.

Một tay anh giữ thật chặt Kiều Kiều đang ra sức giãy giụa, tay còn lại thì lôi kéo muốn cởi quần áo của cô.

"Dừng tay."

Tiêu Trung Kiềm tuyệt đối sẽ không dừng tay, cũng bởi vì anh dừng tay quá nhiều nên mới có thể đánh mất cô, mới để người đàn ông khác có cơ hội cướp cô đi mất.

Cho nên lần này anh sẽ không dừng tay nữa, chẳng những không muốn dừng tay mà còn muốn biến cô trở thành người phụ nữ của mình. Khiến cô chết tâm hoàn toàn, cô phải hiểu rằng tất cả những người đàn ông khác đều không thể đụng đến cô, chỉ có mình anh là có thể.

Ham muốn giữ lấy mảnh liệt, Tiêu Trung Kiềm điên cuồng xé rách nội y của cô, hai bầu ngực hoàn mỹ lập tức nhảy ra ngoài. Kiều Kiều sợ hãi kêu, nhưng lại không thể ngăn cản.

Tiêu Trung Kiềm dùng cơ thể mình kim chặt thân thể cô trên bức tường lạnh như băng, hai tay dùng sức vuốt ve bầu ngực mềm mại, sau đó cúi xuống vội vàng ngậm lấy một quả hồng đào nhỏ đang run rẩy.

"Không, anh không được làm thế, tôi không cho phép."

Kiều Kiều được trả lời lại bằng một cái cắn đau đớn trên bầu ngực, cô chỉ có thể thở gấp trừng mắt nhìn anh. Thấy anh càn rỡ không ngừng liếm mút ở trên ngực mình mà không thể làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 9.1

"Tiêu Trung Kiềm, tôi hận anh."

Về mặt Tiêu Trung Kiềm chân động, sau đó lại càng thêm âm u, đôi mắt màu đen tỏa ra ánh lửa hừng hực, dường như đã mất đi tất cả tình cảm, chỉ còn vô tình lạnh như băng.

"Thế sao? Nếu tôi không thể làm cho em yêu tôi thì cứ hận tôi đi."

Anh thô bạo xoay thân thể cô quay lưng lại với mình, áp sát cô vào tường, một tay kéo quần lót của cô xuống. Sau đó nắm lấy cái eo mảnh khảnh, mạnh mẽ đem toàn bộ dục vọng đã cứng rắn của mình đâm sâu vào đóa hoa khô khốc chưa động tình.

"A!" Tiếng thét đau đớn mắc lại giữa cổ họng, Kiều Kiều muốn kêu cũng không kêu nổi. Chỉ biết há hốc miệng, cảm giác đau quá mãnh liệt khiến cô ườn người ra phía sau.

Vì muốn trừng phạt, vì muốn trả thù, vì ham muốn khát vọng, vì sự đè nén lâu ngày không thể chịu đựng thêm nữa, Tiêu Trung Kiềm thô bạo xâm nhập hoàn toàn, dường như muốn vùi sâu mình vào trong thân thể ngọt ngào của cô, không bao giờ tách ra.

Nhưng chính điều đó lại làm cho sai lầm này không có cách nào vãn hồi.

Tiêu Trung Kiềm biết mình đã phá hủy tất cả những gì hai người đã có. Thời điểm cô kêu đau thành tiếng, anh cũng cảm thấy tim mình bị đâm đến đau đớn.

Nhưng khoái cảm ám áp chặt chẽ vây quanh khiến anh cho không còn giữ vững được tỉnh táo, dục hỏa khắp người rất cần thân thể ngọt ngào của cô dập tắt. Tiêu Trung Kiềm không thể rời đi, chỉ có thể tiếp tục mắc thêm sai lầm.

Đã không thể dừng lại. Tiêu Trung Kiềm chỉ dựa vào bản năng mà không ngừng luật động.

"Tôi. Hận anh. A." Theo từng động tác xâm nhập của anh, Kiều Kiều không nói nổi được một câu hoàn chỉnh.

Cánh hoa mềm mại giống như muốn bảo vệ chủ nhân mà kháng cự tất cả ngoại lực muốn xâm phạm, nhưng sự đưa đẩy thít chặt này lại mang đến cho Tiêu Trung Kiềm một cảm giác mất hồn trước nay chưa từng có, làm anh muốn ngừng mà không được. Mặt hoa ám áp đặc dính giữa phân thân dục vọng của anh khi ma sát với hoa kính chặt chẽ mà phát ra âm thanh dâm dăng mập mờ.

"A. A." Kiều Kiều nắm chặt tay chống trước bức tường, lần đầu đau đớn mà không có cách nào giãi giụa, cô chỉ có thể bật ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, tiết lộ ra ở trong thống khổ lại mang theo một chút khoái cảm.

Dục vọng thân thể thôi thúc Tiêu Trung Kiềm biến thân thành dã thú cuồng loạn với ham muốn chiếm đoạt mạnh mẽ. Mỗi một lần động thân là một lần đâm đến tận cùng, ra sức ma sát vào trong hoa tâm, bức ra ngọn lửa tình dục chôn sâu ở trong thân thể cô.

"Ồ. ngoài." Kiều Kiều không nhìn được roi nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống nền nhà, thân thể kiều mỵ bị chiếm đoạt không ngừng dung đưa.

"Em muốn tôi bắn ở bên ngoài sao?"

Kiều Kiều nâng mặt lên quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt nhuốm đầy nước mắt như đóa hoa xinh đẹp bị tàn phá không thương tiếc, nhưng như thế lại càng làm ham muốn chiếm đoạt của Tiêu Trung Kiềm tăng thêm.

"Anh không thể bắn ở bên trong."

"Mặt."

"Cái gì?"

"Em muốn tôi bắn lên mặt hay ở bên trong?"

Lựa chọn khó như vậy sao cô có thể đưa ra quyết định, đối với cô thì lựa chọn thế nào cũng đều là một loại nhục nhã.

"Dù tôi không chế tốt cũng không chờ được quá lâu đâu." Tiêu Trung Kiềm tăng thêm tốc độ luật động, chứng tỏ anh cũng sắp đạt tới cao trào.

Hông của anh lay động nhanh hơn, thân thể của Kiều Kiều lắc lư càng thêm dữ dội, làm cô không thể suy nghĩ được gì.

"A. Không."

Trong khi cô vẫn còn chần chừ, người đàn ông phía sau vừa không ngừng kéo ra đưa vào vừa nói: "Tôi muốn bắn."

"Không!" Cô kêu to.

Kiều Kiều nhắm chặt mắt lại chờ đợi, nhưng Tiêu Trung Kiềm lại dùng sức ôm lấy hông của cô, kéo cả người cô ngồi xuống đùi anh.

Khi Kiều Kiều phát giác được anh muốn làm gì, giằng giằng muốn né ra thì đã không còn kịp nữa.

"Tôi không muốn. A."

Đem dục vọng sắp bộc phát đâm thật mạnh vào trong hoa tâm non nớt của cô một lần cuối, anh hoàn toàn buông thả bản thân.

Sau khi Tiêu Trung Kiềm khôi phục lại lý trí, anh vội vàng buông cô ra. Cả người Kiều Kiều mềm nhũn trượt xuống đất, cô vòng tay ôm lấy mình. Toàn thân giống như vừa bị mưa to gió lớn quét qua, muốn động cũng không động được.

"Anh thật quá đáng." Cô ghen ngào nói nhỏ.

Tiêu Trung Kiềm nhìn giữa bắp đùi trắng như tuyết của cô chậm rãi chảy ra một hỗn hợp chất lỏng trắng đục hòa lẫn với máu, hình ảnh đó quá chói mắt, quá kinh động.

Anh sững người lùi lại vài bước, Kiều Kiều cố gắng kéo chiếc chăn mỏng đắp lên thân thể, quay lưng về phía anh. Trên đó còn có những dấu hôn tím

xanh, anh biết đó là do mình tạo ra, mà vừa rồi anh như cầm thú hung hãn mất khống chế xâm chiếm cô.

Vết máu trong sạch của cô không ngừng giễu cợt ghen tỵ ảo tưởng cùng suy nghĩ tự cho là đúng của anh, cô hoàn toàn không giống như anh nghĩ. Cô vẫn luôn thuần khiết không tỳ vết, cũng không phải loại phụ nữ hạ tiện dâm đẳng.

"Rốt cuộc tôi đã làm cái gì?" Tiêu Trung Kiềm tự mình lăm bằm, không có cách nào thừa nhận được hành động của bản thân, lão đảo xoay người chạy đi, ánh mắt chất chứa kinh hoàng cùng bàng hoàng và thật nhiều. hối tiếc!

Anh có thể lấy tư cách gì mà đối mặt với cô nữa đây?

"Lão Đại sao thế?"

"Chắc là đang ngồi nghĩ!"

Đám người ở trước phòng làm việc nhìn nhau nghi hoặc, sau đó lại nhìn Tiêu Trung Kiềm đang ngồi bất động trên ghế, vẻ mặt mất hồn.

Khoảng mấy giờ sau.

"Lão Đại sao rồi?"

"Ngồi lâu như thế mà không động đây, có lẽ là đang ngủ gật."

Khi a Lê trở lại phòng làm việc, nhìn thấy Tiêu Trung Kiềm, cũng thoáng giật mình.

"Lão Đại?" Anh ta vươn tay bắt lấy bả vai Tiêu Trung Kiềm, ra sức lắc lắc.

"Áy! Anh Lê! Đừng đừng!"

Bình thường nếu lão Đại chưa cho phép thì không được tùy tiện đụng chạm vào người anh ấy, trái lệnh hậu quả khó lường nha!

Ai cũng há hốc mồm lo sợ, mà chờ mãi cũng không thấy có gì xảy ra.

Bị lắc qua lắc lại thật lâu mà Tiêu Trung Kiềm vẫn giữ nguyên một vẻ mặt vô hồn, không hề có phản ứng.

"Sao thế nhỉ?"

"Thảm rồi, ba hồn bảy vía của lão Đại nhất định đã bay đi mất một cái rồi." A Lê lớn tiếng hô to.

Mọi người trợn mắt kinh ngạc.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Cả đám người liếc mắt nhìn nhau không biết phải làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 9.2

Đang lúc mọi người không biết phải làm sao thì một người đàn ông trung niên đột nhiên bị đẩy tới.

"Anh Lê, có đạo sĩ ở đây này."

A Lê ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng run rẩy kia, trong đôi mắt xinh đẹp phát ra ánh sáng thâm sâu khó lường.

"Ông là đạo sĩ?"

"Phải."

"Vậy thì tốt quá." A Lê vỗ tay nói.

"Hả? Là sao?"

"Thu hồn đi."

Kỳ lạ? Sao sáng sớm đã nghe thấy tiếng chuông rung lắc liên hồi như đạo sĩ đang làm phép thế?

Kiều Kiều tò mò muốn ngó đầu ra xem một chút, nhưng vừa nghĩ đến người đàn ông đáng giận kia thì lại thôi.

Không ngờ anh lạ có thể đối xử với cô thô bạo như vậy, đau đớn thống khổ không nói, nhưng nếu hại cô mang thai thì phải làm sao?

Cho nên tuyệt đối không thể tha thứ dễ dàng được.

Nguyên tắc này nhất định phải giữ vững, nếu không về sau chắc chắn sẽ bị anh bò lên đầu.

Ra quyết định xong, Kiêu Kiêu đề xuống lòng hiếu kỳ, không đi ra ngoài xem nữa.

Ít nhất. cũng phải để anh chịu chút trừng phạt mới được. Kiêu Kiêu thầm nghĩ.

Cô quay lại phòng ngủ, trùm chăn lên, không muốn nghe tiếng chuông phiền lòng kia thêm.

Tiếng chuông kêu liên tục hai ngày thì dừng lại, sau đó lại có giọng của cha xứ đọc Thánh kinh.

Rốt cuộc là thế nào? Bắt quỷ sao? Hết mời đạo sĩ lại đến cha xứ? Chẳng lẽ. sắp tới sẽ mời hòa thượng tới niệm kinh?!

Hay là đi qua xem anh một chút?

Khi Kiêu Kiêu còn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa vang lên.

Là anh sao?

Kiều Kiêu vui vẻ nhảy xuống giường, giày cũng không kịp xỏ, vọt nhanh ra tới cửa, "Rốt cuộc cũng tới."

"Kiêu Kiêu."

Cô tròn to mắt nhìn người ba với khuôn mặt đầy sám hối của mình, giật mình lùi lại mấy bước. Cô kinh ngạc không chỉ vì ông ta, mà còn vì cả sự xuất hiện của người phụ nữ cùng đứa trẻ đứng sau lưng ông ta kia.

Là người đàn bà ác độc - mẹ kế của cô.

"Các người tới đây làm gì?" Giọng nói lạnh như băng nói lên lửa giận bùng bùng trong lòng Kiêu Kiêu.

"Ba mẹ tới đây để quỳ xuống tạ lỗi với con."

"Tôi không cần."

"Nếu không làm như vậy, người đàn ông gọi là Tiêu Trung Kiếm kia sẽ không buông tha cho ba mẹ. Cậu ta muốn ba mẹ phải xin lỗi vì đã làm con bị tổn thương." Nói xong, cả ba người cùng nhau quỳ xuống.

Là anh? Cả người Kiêu Kiêu cứng ngắc, cảm thấy trời đất đảo lộn.

Trời ạ! Cô đang làm cái gì đây?

Lần đầu tiên thấy bà mẹ kế chật vật hèn mọn như vậy cô rất hả dạ, nhưng nhìn em trai của mình cô lại thấy không đành lòng.

"Chỉ cần nói xin lỗi là được rồi, mấy người tự sống cho tốt, về sau chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì."

"Nhưng cậu Tiêu Trung Kiếm kia."

"Anh ấy sẽ không gây khó dễ cho các người nữa."

"Cám ơn."

Khi ba người bọn họ đứng lên chuẩn bị rời đi, Kiêu Kiêu nhìn bà mẹ kế rồi nói: "Nếu bà không chăm sóc ba cùng em trai thật tốt, tôi sẽ tìm bà tính sổ."

"Tôi biết."

Nhìn thấy người ba, người được coi là thân nhân trên đời này của cô rời khỏi cuộc sống của mình, cô chẳng hề có cảm giác tiếc nuối nào, ngược lại còn cảm thấy đây là một loại giải thoát.

Ấm ức trong lòng nhiều năm qua đã được giải tỏa, nhưng Kiêu Kiêu không cảm thấy nhẹ lòng hơn, mà còn từ từ sinh ra một loại cảm xúc khác. Hình

bóng của một người đã dần dần xâm chiếm, lấp đầy trái tim cô.

Tiêu Trung Kiềm!

"Cầu xin Thượng Đế hãy cứu giúp người anh em Tiêu Trung Kiềm của chúng con."

Lời tụng xua đuổi ma quỷ của cha xứ còn chưa nói hết, bên tai đã nghe thấy tiếng bước chân chạy dồn dập, cha xứ thoáng kinh ngạc.

Không thể nào? Ác ma bây giờ đều đi giày cao gót sao?

Cha xứ định thân lại nhìn, hóa ra là một cô gái đi giày cao gót chạy lướt qua mọi người, một đường tới thẳng trước mặt Tiêu Trung Kiềm.

Kiều Kiều nhìn khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của anh, không khỏi giật mình.

"Sao bộ dạng của anh lại thế này?" Kiều Kiều cả kinh kêu lên.

"Là tại cô hại hết đấy, sao cô có thể vô lương tâm đến vậy, làm lão Đại của chúng tôi bị tổn thương?"

"Đứng đấy! Nhớ ngày đó vì cô mà lão Đại còn phi xe đến tận Cao Hùng xả giận giúp cô.

Anh ấy còn nói chỉ cần kẻ ăn hiếp cô còn sống trên thế giới này, thì nhất định không thể thoát được khỏi tay anh ấy. Bây giờ có thể kiếm đâu ra được người đàn ông hiểm có như vậy nữa chứ? Chỉ có lão Đại của chúng tôi mà thôi."

Nói xong, tất cả mọi người cùng đồng loạt gật đầu một cái, sau đó toàn bộ ánh mắt bất mãn của bọn họ đều bắn thẳng đến người Kiều Kiều. Dường như đang ám chỉ cô là người phụ nữ không tim không phổi, không hiểu được lão Đại của bọn họ đối xử với cô tốt như thế nào.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy lão Đại đối xử tốt với một cô gái, ngay cả cô gái mới tình đầu gì gì đó kia cũng không tới mức này. Vậy mà cô lại hại lão Đại tan hồn lạc phách, đến bây giờ chỉ còn là cái xác không hồn.

Quả nhiên là một trong mười đại ác nhân của Ác Nhân cốc mà.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 9.3

"Tôi không cố ý."

"Cô đi ra ngoài đi! Nếu không phải vì cô lão Đại sẽ không thành ra như vậy, lão Đại mà có việc gì, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

"Tôi không cố ý mà. Tôi." Kiều Kiều cuống quýt sắp phát khóc, muốn đến gần Tiêu Trung Kiềm nhưng lại bị những người khác ngăn cản, "Đề cho tôi qua đó, tôi muốn nói chuyện với anh ấy."

"Cô Đồ, cô đi đi! Nếu cô không thật lòng thì cũng đừng tới đây tìm lão Đại nữa." A Lê xuất hiện ở trước mặt Kiều Kiều, thân hình cao lớn chắn mất tầm mắt của cô, ngụ ý rất rõ ràng.

"A Lê."

"Nếu cô không thể đáp lại tình cảm của lão Đại thì đừng trêu chọc làm anh ấy tổn thương nữa. Tuy rằng trông bề ngoài lão Đại kiên cường giống như sắt thép không ai có thể tổn hại, nhưng ở phương diện tình cảm, anh ấy chỉ là một đứa bé trai đơn thuần mà thôi."

"Tôi."

Đúng lúc đó, người đàn ông mấy ngày trời không hề lên tiếng đột nhiên mở miệng.

"Kiều Kiều? Là em sao?"

"Đúng! Là em."

Cô đẩy những người khác ra, nhanh chóng chạy tới muốn nhào vào trong ngực Tiêu Trung Kiềm, nhưng lại bị anh vô tình đẩy ra.

"Tiêu Trung Kiềm?" Kiều Kiều kinh ngạc nhìn anh, không thể tin nổi.

"Không phải em đã lựa chọn phần tử tình anh gì đó rồi ư? Không phải em không thích kẻ vô học lưu manh như tôi sao? Nếu em đã ghét tôi thì còn tới đây làm gì?" Giọng nói trầm thấp của Tiêu Trung Kiềm lướt qua như gió rét mùa đông, từng chữ từng chữ làm tim cô giả lạnh.

"Em Em"

"Nói không nên lời à?"

"Chỉ là do hành động khó hiểu của anh khiến em bất ngờ, hơn nữa quản lý Diệp vốn là người vô tội, sao anh đột nhiên lại làm dữ với anh ấy, còn đánh người?"

"Tất cả là vì em."

Kiều Kiềm mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn tụy tiêu tụy nhưng vẫn có thể khiến cô ngừng thở, tim đập loạn nhịp. Ánh mắt thâm thúy của anh như hai vực sâu đen thẳm, tựa như muốn cắn nuốt cô vào bên trong.

"Vì em?"

"Đúng vậy, là vì em, tôi làm tất cả là vì em." Giọng nói khàn khàn, lạnh tanh: "Tôi chưa từng đối xử với người phụ nữ nào như vậy, tôi làm nhiều như thế, dĩ nhiên sẽ không hi vọng có một người nào đó tự dưng xông ra cướp em đi."

"Cướp đi cái gì chứ? Anh đã có được em khi nào?"

"Cái gì? Tôi chưa từng có được em?"

"Phát sinh quan hệ không có nghĩa là anh đã chiếm hữu được em."

"Đây chính suy nghĩ của em sao?" Tiêu Trung Kiềm đứng bật dậy, vẻ mặt hung hãn như muốn giết người, bàn tay nắm chặt như có thể nhào tới bất cứ lúc nào, "Xã hội hiện nay là thế phải không? Phụ nữ có thể tùy tiện với thân thể của mình như vậy? Cho dù có phát sinh tình một đêm với đàn ông thì cũng chỉ như uống một ly cafe, qua rồi coi như xong? Thật xin lỗi, nhưng tôi khác, tình cảm của tôi đối với em là nghiêm túc."

"Tiêu Trung Kiềm"

"Em có thể đi, tôi để em tự do. Em muốn lên giường của người nào, yêu ai thì tùy em, đừng tới tìm tôi. Tuy tôi là một kẻ bại hoại, không điều ác nào không làm nhưng tôi không tùy tiện đùa giỡn với người khác, lãng phí thời gian của bản thân."

Kiều Kiềm bắt giắc lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

Mọi người xung quanh đều nín thở nhìn hai bọn họ giằng co, ngay cả cha xứ cũng không động đậy, trợn mắt trông chờ tiếp diễn của vở kịch phát trực tiếp này.

"Em không nghĩ trong lòng anh em là loại người như vậy, em chỉ tức giận vì anh ghen tuông vô lý, sợ anh kích động đánh quản lý Diệp xảy ra chuyện gì thì sao? Quản lý Diệp đã thổ lộ muốn em là bạn gái của anh ấy, anh có biết không?" Kiềm Kiềm bình tĩnh nói hết câu.

Không khí bốn phía đều ngưng lại, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều đặt trên người của Kiềm Kiềm, chờ đợi đáp án của cô.

Tiêu Trung Kiềm cũng nhìn cô chăm chú, tựa như phạm nhân đang chờ bị tuyên án, có thứ gì đó như mắc nghẹn tại cổ họng, "Em đã đồng ý?"

Kiềm Kiềm tức giận quát to: "Sớm biết anh khôn kiếp như vậy, em nhận lời với anh ấy."

Dứt lời, cô đau lòng che miệng, vừa chạy vừa khóc rời khỏi đây, để lại một đám người ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mọi người chậm rãi chuyển sự chú ý về phía nam chính, không biết phản ứng tiếp theo của anh là gì?

Tiêu Trung Kiềm trợn mắt hốc mồm, hoàn toàn bị hóa đá, ánh mắt sững sờ nhìn chăm chăm theo hướng cô biến mất, sau đó đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động giống như bị sét đánh.

Một tiếng “chát” vang lên!

Tiêu Trung Kiềm chậm rãi quay đầu lại nhìn a Lê đang cầm cái nắp hộp bánh bích quy trên tay, giọng nói lạnh lẽo: "Cậu có thể dùng sức đánh mạnh thêm một chút, tốt nhất là đánh chết tôi rồi thừa dịp soạn vị đi."

A Lê bất đắc dĩ cười khổ, "Lão Đại, em cũng vì anh mà thôi. Nếu cô Đồ nhận lời tên phần tử tình anh kia thì lão Đại anh thăm rồi."

"Đúng vậy! Kiềm Kiềm!" Sau khi bùng tình, Tiêu Trung Kiềm lập tức đuổi theo.

Nhìn thấy nam nữ chính đều rời đi, lúc này mọi người mới thở ra một hơi. Không ngờ xem diễn kịch trực tiếp lại hồi hộp căng thẳng đến thế.

Ai cũng nhẹ cả người, tập trung hết về ghế salon nghỉ xả hơi.

"Các anh em thân mến, nếu mọi người đang rảnh rỗi thì nghe tôi đọc một đoạn Thánh kinh đi!"

Cha xứ đang muốn mở quyển Thánh kinh trong tay ra liền bị mọi người cưỡng chế nhét vào trong xe taxi, kêu người chở ông ta về Giáo đường.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 10.

Kiều Kiều chạy nhanh về nhà, vọt thẳng vào trong phòng ngủ, ngã xuống giường, vùi cả đầu trong chăn mềm không nhúc nhích.

Một bóng người cao lớn lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh cô, yên lặng đợi vài phút nhưng vẫn không thấy cô có động tĩnh gì.

Ánh mắt của Tiêu Trung Kiềm lơ đãng liếc thấy lọ thuốc để ở trên mặt tủ đầu giường, nắp lọ bị mở bung ra, mấy viên thuốc màu trắng rơi tán loạn xung quanh.

Anh giật mình kinh hãi.

Chẳng lẽ.

"Kiều Kiều!" Tiêu Trung Kiềm vội vàng túm lấy Kiều Kiều lật lại, không để cho cô kịp có phản ứng gì đã chộp tay vào móc cổ họng muốn cô nôn ra.

"Mau nôn ra đi." Thấy mãi mà vẫn chưa nôn, Tiêu Trung Kiềm vòng ra phía sau ôm lấy cả người cô, dùng sức móc mạnh.

"Oe." Kiều Kiều cảm thấy trong dạ dày của mình có cái gì cũng đều bị lôi ra hết, "Đừng làm vậy nữa. khó chịu quá."

"Em mau nôn hết ra! Sao em lại ngu ngốc như vậy? Mới bị nói có mấy câu đã thuốc ngủ tự sát. Đúng là hết thuốc chữa, em có thể đánh anh, nằng anh cả ngày cũng được, tại sao lại trốn tránh bằng cách này?"

"Em. không có. Oe." Không chống lại được sự ép buộc của Tiêu Trung Kiềm, cuối cùng tất cả những thứ chưa kịp tiêu hóa hay đang tiêu hóa dở của Kiều Kiều cũng đều bị lôi ra hết.

Chết mất!

Tiêu Trung Kiềm tập trung nhìn chăm chú, trong "đống" cô ói ra không có những viên thuốc trắng như anh vẫn nghĩ, mà nổi bật nhất là có ——

"Kẹo à?"

Kiều Kiều nhân lúc này thoát khỏi ngực anh, xoa xoa cái bụng, lớn tiếng nói: "Chứ còn gì nữa, mới ăn được có một cái."

Cô chạy nhanh vào nhà vệ sinh súc miệng. Tiêu Trung Kiềm chạy theo sau, ngập ngừng hỏi: "Vậy không phải. lọ thuốc kia."

"Đồng nghiệp của em nói loại vitamin này rất tốt nên em nhờ cô ấy mua cho một lọ."

"Em. . . . không phải muốn tự sát?"

"Anh còn chưa chết thì đừng mơ em làm trò đại đột."

Kiều Kiều tức tối, lê chân về phòng ngủ, vừa đi vừa giận dỗi nói. Lời vừa thốt ra, cô đã bị anh kéo vào trong ngực. Tiêu Trung Kiềm ôm cô thật chặt, thiếu chút nữa khiến cô không thở nổi.

"Anh cứ nghĩ mình sẽ mất em." Làm anh hốt hoảng suýt lên cơn đau tim.

"Vừa nãy anh sắp giết em luôn rồi đấy." Cô ói đến mức dạ dày cũng muốn lao theo viên kẹo ra ngoài.

"Không có, anh không nhớ."

"Anh đừng đụng vào em nữa, không phải lúc trước anh rất uy phong sao? Trước mặt tất cả anh em của anh mà rống em, chẳng phải anh muốn em đi tìm quản lý Diệp à? Em đi bây giờ đây."

"Không được đi, anh không cho phép."

"Anh là gì của em hả?"

"Anh là gì của em?" Tiêu Trung Kiềm nhìn cô thật sâu, thấy cô khóc đến đỏ mắt, cái mũi hồng hồng, khuôn mặt còn đọng lại nước; anh khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: "Là anh quá ngu ngốc."

"Đúng, anh quá ngu ngốc." Câu nói này không kịp nói hết, bởi vì miệng của Kiều Kiều đã bị anh bá đạo chặn lại. Hơi thở nóng bỏng lập tức tràn đầy trong khoang mũi, dần dần khơi lên ngọn lửa từ tận sâu trong cơ thể.

Kiều Kiều muốn đẩy anh ra, nhưng Tiêu Trung Kiềm không cho cô được như ý. Cho dù hiện giờ cô có muốn giết anh thì anh cũng nhất quyết không buông tay.

"Em cho anh đụng vào em hả? Mau buông ra, nếu không em hét lên đấy."

"Được được, em thích thế nào anh sẽ làm thế ấy, nhưng không thể không cho anh đụng vào em, anh không làm được."

"Tiêu Trung Kiềm, anh!"

Trải qua nhiều ngày bị bệnh tương tư hành hạ như vậy, anh còn tưởng rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội chạm vào cô, ôm cô nữa, cho nên anh phải tận dụng từng phút từng giây.

"Từ giờ trở đi cái gì anh cũng sẽ nghe theo em"

Rõ ràng đang tức giận với anh, rõ ràng lúc trước vẫn còn kiên định không muốn dễ dàng tha thứ, nhưng lúc này lại không kháng cự được vòng tay mạnh mẽ của anh.

Cho nên khi đôi môi anh chiếm lấy môi cô một lần nữa, thân thể Kiều Kiều run rẩy một hồi, không còn kháng cự.

Tiêu Trung Kiềm ngưng lại chăm chú nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, giây phút này, cô thật xinh đẹp, hút hồn hơn bất kỳ mỹ nữ nào, không khỏi khiến lòng anh nhộn nhạo.

"A. Trung Kiềm." Kiều Kiều ngượng ngùng kinh ngạc, cúc áo của mình bị anh cởi ra lúc nào vậy?

Trong khi anh chậm rãi vuốt ve hai bầu ngực đầy đặn, thân thể cô từ từ trở nên vô lực, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều. Anh dùng cả hai bàn tay ra sức nắn bóp hai khối thịt co giãn thành đủ các hình dạng, còn dùng ngón trỏ và ngón cái vân vê, chà xát hai núm nhỏ mẫn cảm.

Dưới sự đùa giỡn của anh, Kiều Kiều cảm nhận được hai bầu ngực của mình nhanh chóng căng trướng lên, từng dây thần kinh xúc cảm đều bị kích thích, thân thể bắt đầu dâng lên ham muốn khao khát.

Khi Tiêu Trung Kiềm cúi đầu ngậm lấy một quả hồng nhỏ, cô nắm tóc ghì chặt đầu anh lại, đồng thời ưỡn người đưa sát hơn vào trong miệng anh, để anh tận tình liếm mát.

"A. ừm." Hô hấp của Kiều Kiều dần dần dồn dập, thân thể kiều mỵ không ngừng vặn vẹo, càng làm cho Tiêu Trung Kiềm cảm thấy hưng phấn.

"Mở miệng ra nào."

Anh khàn khàn ra lệnh cho cô, mà Kiều Kiều cũng ngoan ngoãn thuận theo, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nghênh đón anh tiến vào. Tiêu Trung Kiềm không để lãng phí thêm một giây nào, lập tức xâm nhập thưởng thức ngọt ngào trong miệng cô, hôn cho đến khi hai người không thở nổi nữa mới thôi.

Kiều Kiều mê loạn tận hưởng nụ hôn mất hồn này, đôi chân trắng nõn cũng chậm rãi mở ra, để anh dễ dàng cởi chiếc quần lót viền ren gợi cảm xuống. Tiêu Trung Kiềm nhanh chóng tự cởi quần áo của mình, để dự vọng đã trướng đến phát đau chống đỡ trước hai cánh hoa mềm mại ướt át.

"Ừm." Tiếng rên rỉ thỏa mãn bật ra khỏi miệng, Kiều Kiều nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm căng trướng, ma sát đến từng tác thịt non bên trong hoa huyết.

Sau khi từ từ đưa vào được một nửa, Tiêu Trung Kiềm đột nhiên động thân thúc mạnh, đưa toàn bộ gậy thịt vào trong. Thân thể Kiều Kiều khẽ phát run, hoa huyết ướt át mát lại thật chặt. Anh chống tay hai bên người cô, không ngừng đưa vào rút ra, đóa hoa mê người liên tiếp nuốt nhả nam căn bành trướng mà dần dần nở rộ, mật dịch trào ra không ngớt, cả căn phòng ngập trong hương vị kích tình.

"A. Chậm một chút." Khoái cảm liên tiếp ập đến, Kiều Kiều có cảm giác mình đã sắp mất không chế.

Dưới động tác kéo ra đưa vào mãnh liệt của người đàn ông bên trên, cô nhanh chóng đạt tới khoái cảm cao nhất, thân thể chấn động một hồi, hoa huyết co rút thật mạnh, không nhịn được hét lên chói tai.

Da thịt trơn nhẵn đã phủ một lớp mồ hôi, toàn thân phiếm hồng mê người, thân thể kiều diễm không ngừng gầy dụa, bộ dạng cực kỳ quyến rũ.

"Anh. cũng. tới."

Khi Kiều Kiều gần đạt tới cao trào, Tiêu Trung Kiềm tăng cường chạy nước rút, cúi đầu che lại âm thanh rên rỉ từ miệng cô, lần cuối cùng đâm thật mạnh chạm tới hoa tâm, rồi thả lỏng cơ thể cùng tận hưởng khoái cảm với cô.

Trong nháy mắt mất hồn kia, hai thân thể dây dưa, khoái cảm đạt tới đỉnh điểm. Tiếng thờ dốc cùng tiếng rên rỉ hòa lẫn vào nhau trong không gian tĩnh lặng, tràn ngập hương vị hoan ái.

Kiều Kiều mệt mỏi rất muốn ngủ, nhưng Tiêu Trung Kiềm lại không ngừng động đậy, cô miễn cưỡng mở mắt ra nhìn anh.

Anh kéo người cô ôm vào trong ngực, giống như đang ôm bảo bối mình yêu thích nhất, sau đó dùng chân bông đắp kín hai người lại.

"Em dọa anh sợ tới mức suýt chút nữa làm linh hồn với thân thể tách ra khỏi nhau, em phải tích cực an ủi anh đấy."

"Như thế này đã được chưa?" Kiều Kiều lưu lại trên ngực anh một dấu hôn thật rõ.

"Một lần e là không đủ." Đây có phải là ký hiệu tình yêu không nhỉ? Anh hưng phấn nghĩ, cuối cùng thì mình cũng có.

"Vậy mấy dấu nữa mới đủ?"

"Không biết, có lẽ làm tiếp cho đến khi anh thấy đủ thì thôi."

"Không được! Em không."

Lời cũng chưa nói xong, miệng cô đã bị ngăn lại, sau đó dưới sự tấn công vô cùng mãnh liệt của anh, các giác quan lại dễ dàng bị khơi lên dục vọng.

Lần này cô thực sự cảm nhận được cái gì gọi là dục tiên dục tử, khoái cảm đến mất hồn.

Hơi lạnh trong gió đêm mang theo những tiếng thờ gấp không ngừng, ánh trăng sáng tỏ, bầu trời không một gợn mây, báo hiệu ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời.

Hạnh phúc sắp tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Hạnh Phúc Đến Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.